

ИЛАЙН ЕВЪНС

ТАЙНАТА НА СВЕТИЛИЩЕТО

Превод от немски: Маргарита Дилова, 1992

chitanka.info

Каролайн дръпна леко кафявите пердета в кабинета на доктор Майлънд и погледна през прозореца. Неволно въздъхна. Все още валеше. Небето беше сиво. От дърветата капеше непрестанно. Болницата на отсрещната страна на улицата едва се виждаше през дъжда.

Часът беше малко след три. Доктор Майлънд бе напуснал административната сграда, за да направи обичайната си визитация. Каролайн беше сама. Работата ѝ като секретарка в приемната на доктора обикновено приключваше преди три часа, но днес той я беше помолил да проведе няколко телефонни разговора вместо него. И това беше свършено.

Каролайн гледаше с досада дъжда. Странно, онзи ролс-ройс продължаваше да стои на улицата. Беше го забелязала още в два часа. На доктор Майлънд той също направи впечатление.

— Явно чака вас, Каролайн — рече той. При това бе напълно сериозен. — Сънят ви започва да се сбъдва.

Сънят. Искаше ѝ се никога да не му го бе разказвала. Беше ѝ се присънявал няколко пъти — голям черен автомобил, шофьор с ливрея. Върху задните седалки бяха струпани купища пари. Влудяваше я.

Ядосана на самата себе си, Каролайн тръсна глава. По-добре да забрави тези глупости и да се върне към реалността. Нямаше нито шлифер, нито чадър. Дали да не повика такси? Спирката на автобуса беше доста далече.

Каролайн отново спусна пердетата, взе чантата си от бюрото и тръгна към вратата. Изгаси лампата. Тъкмо посягаше към дръжката, когато някой отвън я натисна.

Вратата бавно се отвори. Каролайн отстъпи крачка назад. Помисли, че е някой закъснял пациент.

Беше мъж в униформа, с черна фуражка. Около врата му бе увит шал.

— Съжалявам, но докторът вече си тръгна — каза Каролайн.

— Мис Балард? — попита мъжът.

— Да.

— Мога ли да поговоря с вас?

Гласът му беше благ.

— Не разбирам за какво става дума — отвърна Каролайн сдържано.

— Само един момент. Трябва да ви обясня нещо.

Тя отново запали лампата. Докато се приближаваше, той свали черната си фуражка. Косата му беше металносива и много гъста.

Каролайн се сети за ролс-ройса. Забеляза, че мъжът носеше кожени ръкавици. Той ги свали и застана пред нея с фуражката в ръце.

— Аз съм Джозеф Уебър, мис Балард.

Тя кимна учудено.

— Идвам по поръчение на мистър Бакстър Мар. Чували ли сте за него?

Каролайн имаше съвсем смътен спомен. Някой ѝ беше говорил за голяма стара къща край устието на реката Улачи и за много пари. Къщата принадлежала на Бакстър Мар. Но това бе всичко, което знаеше.

— Чувала съм — отвърна тя. — Но какво желаете? Аз закъснявам.

Джозеф Уебър се усмихна, но веднага след това лицето му отново стана сериозно.

— Мистър Бакстър Мар би желал да го посетите — каза той.

— Да го посетя? — попита Каролайн смяяно.

Мъжът кимна. Дръпна ръкава на сакото си и погледна златния си часовник.

— Разполагаме с десет минути. Мистър Мар не обича, когато го карат да чака.

— Но моля ви, мистър Уебър! Не виждам никаква причина да посещавам мистър Мар! Та аз не го познавам! Нямам представа какво означава всичко това.

— Всичко е за ваше добро, мис Балард, единствено за ваше добро — заяви мъжът спокойно. — Мистър Мар не приема откази. Познавам го.

Той замълча. Кафявите му очи я гледаха почти загрижено. После продължи:

— Уверявам ви, че той ще ви следва по петите, докато не осъществи разговора си с вас.

— Но не можете ли поне накратко да ми кажете какво иска от мене?

Уебър поклати глава:

— Съжалявам, мис.

— И къде е мистър Мар?

— В хотел „Принцеса Мартен“. Не обича, когато го карат да чака.

— Това вече го казахте.

Устните на мъжка потръпнаха леко. Той мълчеше.

— Трябва да ми дадете някаква информация — каза Каролайн решително. При това тя вече знаеше, че ще отиде при мистър Мар. По природа беше любопитна и тъй като в момента беше свободна, не би изпуснала такъв шанс. Но нямаше нужда да казва това на мистър Уебър.

— Мистър Мар предвиди, че може би ще се ядосате — каза Уебър. — В такъв случай трябва да ви кажа, че става дума за назначение.

— Това ли е всичко?

— Да, мис Балард. Можем ли вече да тръгваме?

— Негов ли е ролс-ройсът долу?

— Да.

Каролайн изгаси светлината.

— Добре, мистър Уебър, да вървим!

Те излязоха под навеса пред входната врата. Джозеф Уебър взе чадъра, който бе облегнал до вратата, и го разтвори. Рамо до рамо закрачиха към колата.

Пътуването през града в тапицирания със златиста материя ролс-ройс беше истинско преживяване за Каролайн. Никога не се беше возила в такава кола. Дори не притежаваше собствена. Заплатата ѝ стигаше само за прехраната.

Докато се взираше пред себе си през стъклото, което я отделяше от мистър Уебър, изведнъж ѝ хрумна, че сигурно не е облечена като за посещение при мистър Мар. Все още носеше бялата си престилка и белите обувки.

„Но поне се сресах, преди да се появи мистър Уебър“, утеши се тя.

Дали устните ѝ бяха начервени както трябва? Някак неудобно ѝ беше да извади огледалцето си. Не беше сигурна дали Джозеф Уебър не я наблюдава в огледалото за обратно виждане.

Пътуването свърши много бързо. Преди Каролайн да се замисли сериозно, колата спря.

— Заповядайте, мис — каза Уебър.

Тя слезе. Пътят от колата до портала на хотела минаваше под платнен навес. Портиерът отвори вратата.

Докато вървяха през просторното хотелско фойе към асансьора, Каролайн рече:

— Иска ми се да бяхте ми казали малко повече.

Уебър я въведе в асансьора. Вратата се затвори и те потеглиха нагоре.

— Съжалявам, мис — отвърна той. — Но вече стигнахме.

Излязоха от асансьора и закрачиха по дълъг, широк коридор. Пред една бяла врата Джозеф Уебър се спря. Протегна ръката си в жълтата кожена ръкавица към дръжката. При това се обърна към Каролайн. Изразът му бе почти тържествен, но гласът му шепнеше:

— Според мен, мис, ако не изпълните желанията на мистър Мар, това ще означава, че сте много глупава. Сериозно ви говоря.

Тя се канеше да му отвърне ядосано, но той вече беше отворил вратата.

Безлична хотелска стая. С белите си мебели изглеждаше стерилна.

На поставката за куфари пред леглото седеше мъж. При влизането на Каролайн той се изправи.

Вратата зад нея се затвори. После тя чу Джозеф Уебър да казва:

— Това е мис Балард, сър.

Бакстър Мар я наблюдаваше втренчено. Сякаш бе изпаднал в транс. Стоеше, без да помръдне, и я гледаше с най-тъмните очи, които някога бе виждала.

— Аз съм Бакстър Мар — проговори най-сетне той. — А вие сте Каролайн Балард?

— Да.

Каролайн не се сещаше какво още да каже. В погледа на мистър Мар имаше нещо хипнотизиращо. Начинът, по който я гледаше, ѝ вдъхваше никакъв страх. Гласът му също звучеше особено. Беше много дълбок и сдържан, но тази сдържаност като че ли прикриваше страсен темперамент. Каролайн силно се обезпокои. Внезапно ѝ се поискава никога да не беше влизала в тази стая.

— Тревожи ли ви нещо? — запита Бакстър Мар.

— Не.

Отново се въздири мълчание. Той беше разтеглил леко устни, сякаш искаше да се усмихне. Сега черните му очи изглеждаха замислени. Косата му също бе черна. Но на Каролайн й се стори, че е боядисана, че Бакстър Мар е по-възрастен, отколкото се стреми да изглежда.

— Боя се, че не съм изbral най-доброто място за среща — каза той спокойно. — Но мислех само за едно: че трябва веднага да ви видя.

Едва изрекъл тези думи, и на вратата се почука. Беше келнер с поднос. Уебър го пое.

— Шампанско — обяви Бакстър Мар, след като келнерът излезе.

— Ще пийнете, нали?

Каролайн кимна механично. Отново не ѝ идваше наум какво да каже. А иначе съвсем не беше от стеснителните. Но в тази стая и пред този мъж се чувстваше странно скована. Не знаеше почти нищо за Бакстър Мар. Но около него имаше нещо тайнствено. Парите и тайнствеността винаги ѝ бяха правили силно впечатление.

— Налейте, Уебър! — обърна се мистър Мар към шофьора си. И продължи към Каролайн: — Извинете, че трябва да стоим прави. Тук, за съжаление, не може да се седне удобно. — Поколеба се за момент. Тъмните му вежди се събраха. — Всичко стана прекалено бързо. Моля ви, недайте да мислите, че винаги съм такъв.

Стояха и пиеха шампанско. Каролайн не беше свикнала с подобни напитки, затова отпиваше предгазливо.

— И така — каза Бакстър Мар и остави чашата си. — Нека минем към работата.

— Да? — промълви Каролайн. Какво искаше този човек от нея?

— Ще бъда кратък — продължи мистър Мар спокойно. — Искам да дойдете при мен и да работите за мен.

Каролайн също остави чашата си.

— И аз ще бъда кратка — каза тя. — Бях любопитна. Честно казано, просто не можах да потисна любопитството си. Идва при мен човек, когото не познавам, и в известна степен ме принуждава да се срещна с друг човек, когото никога не съм виждала. Казвате, че желаете да работя за вас. Но аз вече си имам работа. И то добра работа.

Тя замълча и го погледна. По лицето му не можеше да се разбере какво мисли.

— Вече задоволих любопитството си и благодаря за шампанското. Виждам, че дъждът спря. Приятно ми беше да се запозная с вас.

Бакстър Мар протегна ръка да я спре.

— Моля ви, почакайте! Не действайте прибързано като мен. Виждам, че направих всичко погрешно. Никога не съм бил по-сигурен в една работа и затова, изглежда, се изсилих. Можете ли да mi простите?

Каролайн не каза нищо. Хвърли поглед към Джозеф Уебър. Но шофьорът се беше облегнал на стената до вратата и лицето му не изразяваше нищо.

Дълбокият глас на Бакстър Мар отново прозвуча в ухото ѝ.

— Ние от рода Мар обикновено получаваме всичко, което поискаме. Така е било винаги, откакто в края на миналия век сме дошли в тази страна. Натрупали сме голямо състояние. На мястото на Шадоуланд някога е имало само няколко негърски колиби. Когото и да попитате, няма да чуете нищо лошо за фамилията Мар.

— Всичко е толкова странно — възклика Каролайн. — Защо mi разказвате тези неща? За да mi направите впечатление? Това не е нужно.

Той въздъхна и рече кротко:

— Това го назвате вие.

— Ако позволите да vi прекъсна, сър — намеси се Уебър. — Може би трябва да обясните на мис Балард какво точно искате, както го обяснихте на мен. Така тя по-добре ще vi разбере.

— Прав сте. — Бакстър Мар погледна Каролайн и уморено се усмихна. — Аз пиша книга. За старата плантация — разкази за моите деди. Има много неща, които не мога да свърша сам. Например не мога да си служа с пишеща машина. Може да vi прозвучи странно, но е истина. Освен това имам нужда от някой, който да mi помага в проучванията. С една дума — имам нужда от помощничка.

Той замълча за момент и продължи:

— Мис Балард, изборът падна върху вас. Не искам никой друг. Заплатата vi ще е двойно по-голяма от тази, която получавате сега.

— Откъде знаете колко получавам?

— Аз знам всичко — отвърна той кротко. — Имам свои методи, мис Балард. Не вземам на работа първия срещнат. Трудно е да mi се

угоди. Срещнах се с няколко момичета чрез едно посредническо бюро, но нито едно не беше подходящо. С една дума, реших да ангажирам единствено вас.

— Но как така? Та вие изобщо не ме познавате! — извика Каролайн смаяно.

— Знам всичко, което ми е нужно. Вие умеете да пищете на машина и сте чевръста. Акуратна сте. Старателна сте и... е, не правите проблем от всяка дреболия. Бих искал за известно време — поне докато книгата бъде завършена — да живеете в Шадоуланд. Ако всичко върви добре (а се надявам да бъде така), ще останете завинаги. Имам куп работа за вас. И редовно ще повишавам заплатата ви. Мисля, че това е честно предложение. Или не?

— Да... да живея в Шадоуланд?

— Разбира се. Ще имате собствена стая. Тя вече е приготвена и ви очаква.

— Сам ли живеете там?

— Не. Сестра ми е при мен със сина си. Понякога идва и моят син Оливър. Мислите, че не съм достатъчно стар, за да имам син? Бях млад, много, много млад.

За момент той сякаш потъна в спомени. После продължи:

— Освен това има и прислуга. Къщата е наистина хубава. На момиче като вас ще му хареса в Шадоуланд.

— Но... — започна Каролайн, ала той я прекъсна:

— Нека ви кажа още нещо. Познавам Джордж Майлънд. Говорих с него. Той няма да ви спре.

— Говорили сте с доктор Майлънд за мене?

— Разбира се. Откъде иначе щях да зная тези неща за вас? Говорих също и с вашата хазайка, Кора Флеминг. Струва ми се, че ви е приятелка.

Каролайн го гледаше невярващо. Думите му я изумиха. Почувства как я обзема гняв, но се овладя.

Въпреки всичко задачата я привличаше. Беше нещо ново, нещо, за каквото не бе смеела и да мечтае. Впрочем не, мечтала беше. Ала без да вярва, че ще се осъществи.

Беше съвсем сама на този свят. Нямаше друга приятелка, освен Кора. Е, разбира се, и няколко познати, но те не се брояха.

Шадоуланд! Самото име я очароваше. И ако искаше да бъде искрена, трябваше да си признае, че този Бакстър Мар не е беше съвсем несимпатичен. А що се отнасяше до Шадоуланд, чувала бе някои неща за голямата стара къща на Мексиканския залив. И ето че сега ѝ предлагаха да живее там.

— Е? — прекъсна размислите ѝ Бакстър Мар.

— Трябва да си помисля — отвърна тя.

— Ако гледате сериозно на предложението ми, ще решите веднага.

Те се гледаха един друг, Каролайн четеше по лицето му колко бе нетърпелив. Той се стараеше да потиска нетърпението си. Но имаше още нещо, което ѝ се искаше да узнае.

— Как изобщо попаднахте на мен? — попита тя.

— Това е дълга история — отвърна той учтиво.

— Но тя много ме интересува.

— Ами Джордж Майлтънд и аз сме стари приятели. Преди известно време се срещнахме отново. В разговора ни той спомена за вас и това, което каза, звучеше добре. Както знаете, аз си търсех помощничка. Най-напред го поразпитах. После направо му казах, че вие сте точно това, което търся. — Устните му се извиха в лека усмивка. — Той не се зарадва, че искам да го лиша от вас, но ми даде тази възможност. Каза, че ще ви освободи, ако предложението ми ви хареса.

Това, че той, изглежда, познаваше добре доктор Майлтънд, ѝ помогна да вземе решение. Въпреки това тя каза:

— Да бяхте се свързали най-напред с мене, преди да разпитвате други хора.

— Съжалявам. Знам, че е така. Но трябваше да попитам за някои неща. Направих го с цялата възможна дискретност, повярвайте.

Каролайн пое дълбоко дъх. Изправяше се пред важно решение.

— И кога искате да дойда? — попита тя.

Изведнък на лицето му се появи момчешка усмивка. Смях проблесна в тъмните му очи.

— Веднага, разбира се — отвърна той. — Всичко е уредено. Говорил съм с Джордж. Знаех, че ще се съгласите. Чакам ви тук. Джозеф ще ви закара до жилището ви, за да си опаковате багажа. След час можем да потеглим за Шадоуланд.

Каролайн не каза нищо повече. Кимна, питайки се дали постъпва правилно.

Бакстър Бар сякаш долови мислите ѝ. Той пристъпи към нея, взе ръката ѝ, стисна я за мит и каза:

— Няма никога да съжалите за решението си, мис Балард.

В елегантния ролс-ройс беше тихо и прохладно. Бакстър Мар мълчеше. Седеше до Каролайн и гледаше с неподвижен поглед пред себе си.

Бяха излезли от града и пътуваха на север. На два пъти Каролайн се бе опитала да заговори Бакстър Мар, но безуспешно. Той изглеждаше обзет от мъчителни мисли.

— Удобно ли ви е, мис?

Каролайн се стресна от гласа на Джозеф.

— Да — отвърна тя. Чудесно пътуване. Свечеряваше се. Туктаме светваха лампи. Каролайн мислеше за последния час, който прекара в жилището си. Беше така ужасно нервна, че почти не съзнаваше какво слага в куфара. После влезе Кора. Тъмната ѝ коса бе навита на ролки.

— Да, той беше при мен и ме разпитва за теб — призна тя. — Но ме накара да му обещая, че няма да ти кажа нищо. Извинявай. Цялата работа не ми харесва. Никак не ми харесва. Има нещо нередно и ти го знаеш. Да заминеш просто така, с такъв човек!

— Тъкмо защото е богат, няма причини да мислим, че нещо не е наред.

— Но ще бъдеш сама с него.

— В Шадоуланд живеят и други хора.

— Шадоуланд! — Кора възбудено се разхождаше из стаята. — От самото име^[1] ме побиват тръпки. Но ти не ме слушаш. Какво да те правя?

— Помогни ми за куфара. Ключалката не се затваря.

Двете седнаха върху куфара и Каролайн успя да го затвори. Засмяха се.

— Дано всичко да свърши добре — рече Кора в своя рязък маниер. — Нали ще държиш връзка с мен?

— Ще ти се обаждам и ще те осведомявам за потайностите на Шадоуланд — отвърна Каролайн.

После Кора си отиде, а Каролайн се изправи пред голямото огледало и се заоглежда критично. Беше се облякла в тъмносиня копринена рокля. С тази рокля тя особено много се гордееше.

Единствените бижута, които притежаваше, бяха златна верижка и чудно хубав пръстен с нефрит.

Докато ролс-ройсът безшумно се плъзгаше в тъмнината, Каролайн успокоена гледаше пръстена и мислеше за майка си. Никога не беше я виждала. Не знаеше дали още е жива. Имаше толкова много въпроси, на които не знаеше отговора.

Къде беше отишла майка ѝ? Защо бе изоставила детето си? И мъжка си?

Каролайн беше на седем години, когато баща ѝ загина при катастрофа. Същия ден тя получи по пощата малко пакетче. Леля ѝ Милдред беше при нея, за да ѝ помага да преживее загубата на баща си. Тя настоя Каролайн веднага да отвори пакетчето.

Днес Каролайн разбираше защо леля ѝ бе направила това. Надявала се бе то да отклони вниманието ѝ от ужасното събитие.

Пакетчето съдържаше пръстена и едно писмо от майка ѝ. Ан Балард изпращаше отнякъде поздрави. Пишеше, че Каролайн трябва да носи пръстена като спомен. Изразяваше съжаление, че двете никога няма да се срещнат. Обстоятелствата не го позволявали. Надяваше се, че въпреки това Каролайн ще си спомня за нея с добро. Писмото завършваше с думите:

„Утешава ме мисълта, че сега двете все пак сме свързани по някакъв начин. Моля те, носи пръстена и мисли от време на време за мен!“

Подпис липсваше. Клеймото беше от някакъв град в Канада. Беше така замазано, че името му не можеше да се разчете...

— Забележителен пръстен — рече Бакстър Мар.

Каролайн се сепна. Погледна към мистър Мар, но той отново беше отвърнал поглед и изглеждаше изцяло погълнат от леката музика, идваща от високоговорителя.

Внезапно Джозеф намали скоростта.

— Сега ще завием — каза Бакстър Мар. — Там Пред нас е Улачи. Цялата земя от залива до тук е наша. Наскоро асфалтирахме пътищата. По-рано бяха покрити само с камъни, пясък и прах. Но прахът ми липсва. Досега облациите прах над джунглата винаги предизвестяваха идването на посетители. Сега никой не знае кога се задава някой. Освен Мистър.

Каролайн не разбра добре последните две думи. Не знаеше какво означават. Кой знае защо не се реши да попита.

Бяха излезли на тесен, неравен чакълест път, водещ към гъста гора. Истинска джунгла.

— Пристигнахме — каза Бакстър Мар. Ролс-ройсът беше стигнал гората. Дърветата образуваха покрив над неравния път. На Каролайн й се струваше, че пътуват през тунел.

Изведнъж я обзе страх. Почувства се като в клопка. Направи опит да се надсмее над себе си. В края на краищата беше достатъчно възрастна, за да не я плашат въображаеми опасности. Но беше съвсем сама на този свят. Нямаше никой, който да й помогне. Леля й Милдред бе починала. Нямаше истински приятели...

Гласът на Бакстър прекъсна мислите й.

— Сега ще пресечем реката. След това ще видите външната порта.

Звучеше заучено. Каролайн имаше тънък усет за тези неща. Начинът му на говорене й напомняше за една екскурзия, на която гидът даваше подобни равнодушни обяснения.

Завиха надясно и по едно възвишение се изкачиха към дървен мост, под който се мятаха тъмните води на реката. Отвъд моста се спуснаха отново надолу. След един завой Каролайн видя онова, което мистър Мар бе нарекъл „външна порта“. Беше дървена арка, ограждаща врата от желязна решетка. Над вратата висеше табелка, на която със златни букви пишеше „Шадоуланд“.

Преминаха през вратата. Джунглата просветля. Стъблата станаха по-редки.

— Живее ли някой в околностите? — попита Каролайн.

Бакстър Мар не отговори. Каролайн погледна към него. Той все още се взираше пред себе си. Явно не я беше чул. Тъкмо се канеше да

повтори въпроса си, когато от високоговорителя прозвуча гласът на Джозеф:

— „Сънсет хаус“ се намира над плажа, мис. Там живее Нюел Шеридън, най-доброят приятел на мистър Мар. Той е художник. Скоро ще се запознаете с него.

— Благодаря, Джозеф. — Каролайн учудено се вслуша в собствения си глас. За първи път го бе нарекла Джозеф. Прозвуча, сякаш тя е господарката на Шадоуланд, връщаща се вкъщи от покупки.

Обзе я смесено чувство на страх и респект. Това бе като опияняващ сън.

— Пристигнахме — рече спокойно мистър Мар.

Преминаха по чакълест път под огромна желязна порта, на която отново пишеше „Шадоуланд“. После прекосиха безкраен наглед парк. Огромни дървета хвърляха сянка над алеите. Внезапно те изчезнаха и пред тях се откри терасовидна градина.

— Лабиринтът — обясни Бакстър Мар.

— Мислех, че такива има само в Англия.

— Градината огражда къщата от всички страни. От едната страна се вижда заливът.

Усещането й, че всичко това е сън, се засили. Гледката беше приказна.

Между храстите цъфтяха множество чудни цветя. Фонтани пръскаха искрящи като диаманти водни капки.

Изключете климатичната инсталация, Джозеф! Отворете прозорците!

Стъклата безшумно се плъзнаха надолу и купете веднага се изпълни с опияняващи ухания.

Секунди по-късно колата спря. Джозеф отвори вратите и те излязоха. Каролайн беше така дълбоко удивена от всичко, кое го виждаше, че отначало не обърна внимание на сградата.

Сетне видя кучето. Беше огромно животно. Тичаше право към тях.

— Стой, Мистър! Стой! — извика Бакстър Мар. Гневният му глас бе тънък и писклив.

Но кучето не спря. Все повече се приближаваше към Каролайн.

Тя стоеше като вцепенена. Особен страх започна да я обзема. Плашеше я не толкова кучето, колкото странно неовладяното

поведение на Бакстър Мар.

— Спри звяра, Джозеф!

— Слушам, сър.

Но Джозеф не успя да задържи кучето, което в добавка залая яростно. Беше вече толкова близо, че Каролайн ясно видя стоманените зъби на нашийника му и злобно искрящите му очи.

Изведнъж то забави своя бяг. Прилекна като за скок. Лаят му ехтеше заплашително в тишината. В този момент един сив силует изникна от здрава.

— Тук, Миствър! Тук! — извика мъжки глас.

Кучето извърна глава. Лаят му мигновено секна. В следващия момент то тичаше към мъжа, който го беше извикал.

— Това е Джон Крейвън, градинарят ни — обясни мистър Мар.

— Много съжалявам, че Миствър ви изплаши, мис Балард.

— Няма нищо — отвърна Каролайн, макар че все още трудно си поемаше дъх. Тя гледаше градинаря, който бавно се приближаваше към тях. Миствър покорно ситнеше редом с него.

— Крейвън умее да се оправя с кучета. Не знам защо Миствър така подивя. — Бакстър Мар се усмихваше. — Той ме обича и обикновено ме слуша. Но понякога като че ли предпочита Крейвън.

Градинарят бе приближил. Беше набит мъж с бледо, костеливо лице и големи длани, по които все още лепнеше пръст. Носеше гащеризон и синя работна риза с високо навити ръкави, откриващи мускулести, загорели ръце.

Бакстър Мар запозна Каролайн и Крейвън.

— Много съжалявам за случката, мис — рече Крейвън. Той чешеше Миствър зад ухoto. Кучето гледаше Каролайн. Сега видът му бе съвсем миролюбив. — Сигурен съм, че скоро ще свикне с вас.

— Достатъчно — отсече Бакстър Мар. — Елате, мис Балард. Да влезем в къщата.

Това беше много нелюбезно спрямо Крейвън. Но в неговите тъмни очи не пролича никаква реакция. Той се извърна и безмълвно се отдалечи. Кучето покорно го последва.

Едва сега Каролайн погледна към къщата. И едва в този момент осъзна, че тя сякаш покриваше цялото имение със сив воал. Това бяха сенки. Сенките на дърветата, на храстите и на голямата сграда.

Слънцето, което се скриваше зад хоризонта, сякаш плуваше зад облак от тюл.

Къщата беше като от кошмарен сън. Подобно на някакъв гигант с безброй очи — червени, черни и златисти — тя се издигаше на едно възвишение, самотна, тиха и зловеща.

— Как ви се струва — попита Бакстър Мар.

— Много... много е впечатляващо — промърмори Каролайн.

Пред входа на къщата имаше редица от колони, над тях — корниз от фигури и орнаменти.

Шадоуланд беше на три етажа, с големи прозорци и балкони. Над къщата се издигаше купол, който представляваше нещо като четвърти етаж. Изглежда, бе покрив на много голяма стая.

От едната си страна къщата имаше крило. Всички прозорци бяха с черни капаци. Сградата щеше да изглежда по-живописно, ако не бяха странната сива светлина, мрачните сенки и почти материализираната тишина. Каролайн никога не бе предполагала колко потискаща може да бъде тишината. Сега вече го знаеше.

— Елате! — рече Бакстър Мар до нея. — Аделайн ни очаква.

Чак сега Каролайн забеляза, че ролс-ройсът беше изчезнал. Не беше го чула да потегля.

Джозеф ще занесе куфара ви. Ще бъде в стаята ви, преди вие да сте се качили.

Докато се изкачваха по стълбите, Каролайн погледна към корниза над колоните. И потръпна. Фигурите бяха необикновено грозни: жаби, змии, лица с отворени уста и разширени като от ужас очи.

Уловил погледа ѝ, Бакстър Мар сви рамене. После я хвана под ръка и я въведе през портала във високия вестибюл, на едната стена на който висеше гигантско огледало. Подът беше постлан със скъп килим. Върху месингови масички стояха високи свещници.

Бакстър Мар отвори вратата към една от стаите.

— Аделайн сигурно се е уморила да ни чака — рече той. И веднага добави: — А не, ето я. Аделайн, водя ти мис Каролайн Балард. Мис Балард, това е сестра ми Аделайн Дарк.

Каролайн влезе плахо. Усмихна се на жената, която стоеше в средата на стаята.

Аделайн Дарк носеше сива рокля от корава материя, с дантела на деколтето и ръкавите. Лицето ѝ беше мършаво и напомняше птица. В

тъмните ѝ коси имаше бели кичури. Малките ѝ очички гледаха Каролайн с неприязън.

Гласът ѝ прозвуча високо и ясно:

— Значи дойдохте.

Каролайн мълчеше. При най-добро желание не би могла да измисли какво да каже.

— Какво очаквате да спечелите тук?

Каролайн въпросително погледна Бакстър Мар.

Той сви рамене:

— Но, Ади, така ли се посреща гост?

— Тя не е гост! Тя е служителка. Знаеш, че тук не приемаме гости, Бакстър. — Очите ѝ буквално пронизваха Каролайн.

— Хубава е — продължи тя с високия си глас, в който сега се долавяше горчива нотка. — И млада. Толкова млада!

Поколеба се за момент, после се приближи плътно до Каролайн.

— Тук не сте добре дошли — каза тя. — Запомнете добре това. Не сте желана в този дом.

Щеше да добави още нещо, но Бакстър Мар я прекъсна.

— Не мога да търпя подобни приказки — рече остро той. — Какво, по дяволите, те прихваща?

— Казах това, което трябваше да се каже — отвърна сестра му. Рязко, както бе говорила, тя се извърна и напусна стаята.

— Много съм нещастен, че сестра ми ви посрещна така — каза Бакстър Мар. — Ще можете ли да ни извините? Ако проявите малко търпение, Аделайн ще се опитоми.

— Но... но аз съм нежелана тук. — Каролайн не можа да продължи.

— Желана сте. — Бакстър Мар улови ръката ѝ и я стисна. Погледна я заклинателно. — Много желана сте, повярвайте ми.

— Но тя се държа с мене така...

— Забравете го!

— Трудно е да се забрави такова нещо.

— Опитайте се поне да ѝ простите! Обещавате ли? — Гласът му беше много дълбок и благ, лицето — много бледо, гънката около устните му издаваше горчивина.

— Ще се опитам — рече Каролайн.

— Щом е така... А, ето я и Джейн. Влез, Джейн.

Момиче в синьо-сива униформа се приближа въше бавно към тях. Джейн изглеждаше крехка и нежна и имаше странна походка, сякаш балансираше на пръсти. Каролайн видя тясно лице с розова кожа и големи зелени очи. Червеникави къдици се подаваха изпод бонето ѝ.

— Какво име, мистър Мар? — запита Джейн тихо. При това гледаше замислено Каролайн. Имаше малки, бели, почти кукленски ръце с червено боядисани нокти.

— Ще покажеш ли на мис Балард стаята ѝ, Джейн?

— Да, с удоволствие.

— Ще ви видя на вечеря — отново се обърна Бакстър към Каролайн. — И, моля ви, мис Балард, опитайте се да ни простите.

Каролайн се усмихна. Обърна се и последва Джейн. Докато прекосяваха вестибиула, тя видя на стената маслени платна, които я заинтересуваха. Изглеждаха рисувани от майстори. Забеляза две празни места, на които по-рано бяха висели картини. Върху тапета все още личаха очертанията на рамките им.

Стълба водеше към горните етажи. В другия край на вестибиула Каролайн откри още една стълба.

В подножието на стълбата имаше стая, чиято врата бе отворена. Неволно Каролайн надникна вътре и видя голяма камина, в която гореше огън. Огън през юли?

— И през лятото ли палите тук? — попита тя Джейн.

— Къщата е с климатична инсталация — отвърна момичето. — Да ви кажа, цяло състояние струва. И въпреки това той държи камините да са винаги запалени.

Тя погледна към Каролайн. Явно искаше да види как новата обитателка на къщата ще реагира на съдебнието ѝ. Понеже Каролайн замълча, тя сви рамене, извърна се и се заизкачва по стълбите.

Каролайн я последва. На първия завой внезапно спря и от гърдите ѝ се изтръгна вик. В нишата бяха изправени рицарски доспехи. Но колко страховито изглеждаха! Металната ръка държеше гигантски самурайски меч. От дупката на шлема сякаш я гледаха очи кои го я проследиха, докато плахо продължаваше пътя си.

— Хубави са, нали? — попита Джейн.

Каролайн не отвърна нищо.

Качиха се на втория етаж.

Стигнахме, мис... Как беше името ви?

— Балард. Каролайн Балард.

— А, да. Забравих.

Преминаха по галерията на втория етаж и свиха вляво. Джейн Гобъл отвори една голяма врата.

Каролайн влезе в стаята. За момент изпита изненада от прекрасната мебелировка.

Джейн Гобъл стоеше облегната на рамката на вратата и я наблюдаваше.

— На ваше място не бих останала тук — рече тя внезапно.

Каролайн рязко се извърна:

— Какво искате да кажете?

— Няма да ви хареса. Знам това. Впрочем, тук не сте желана. И

това знам Аделайн е вън от себе си — Тя се наведе напред и пошепна:

— Той е побъркан. Мар е побъркан. Тук става нещо непонятно. Аз стоя само защото трябва да печеля пари. На пари той е щедър, трябва да му се признае.

Тя замълча. При това наблюдаваше Каролайн. Зелените ѝ очи гледаха изпитателно. После поклати едва забележимо глава.

— Със сигурност не бих останала тук, ако бях на ваше място.
Решително не.

— Не е ли по-добре сега да си вървите? — запита Каролайн неприязнено.

— Опитвам се само да ви помогна. Тук, в Шадоуланд, всичко е ненормално. Ако не беше Нюел, не знам как бих го понасяла.

— Нюел?

— Мистър Шеридън. Той е приятел на семейство Мар. Често идва тук. Дори вече ме нарисува. Мар отначало не искаше да позволи, но Нюел каза, че съм подходящ тип. Настоя. Тя отметна глава и се усмихна. — Тръгвам си. Но ако бях на ваше място...

— Сега искам да си разопаковам нещата.

— Окей, мила моя. — Джейн се отблъсна от рамката на вратата.

— Само не казвайте, че не съм ви предупредила. — При тези думи тя се обърна и излезе от стаята със странната си танцуваща походка.

Каролайн затвори вратата и се облегна на нея за момент.

Изведнъж долови леки, тъпи удари. Погледна нервно към прозореца. Един голям молец се блъскаше в стъклото.

Прозорецът се отваряше много трудно. Когато Каролайн най-сетне успя да го отвори, молецът с бръмчене излетя надолу към градината. В стаята нахлу упоителен аромат на цветя.

За момент Каролайн се загледа към градината, която все повече потъваше в сянката на нощта. После затвори прозореца и се извърна.

Думите на момичето все още не ѝ излизаха от ума. Защо Джейн говореше така? Дали не проявяваше някаква ревност?

Но после Каролайн си спомни за доктор Майлтънд.

Отдъхна си. Той познаваше отношенията в този дом и след като ги одобряваше, значи всичко беше наред.

Когато спомена за паркиралия на улицата ролс-ройс, докторът е знаел много добре, че той чака нея. Припомняйки съня ѝ, е знаел, че част от него ще се събуди.

Каролайн дръпна тежките завеси на прозорците. После запали лампата. Стаята наистина беше обзаведена чудесно. Златни орнаменти красяха шкафовете, столовете бяха тапицирани с копринена дамаска. На стената висеше голямо огледало. Леглото бе покрито с кувертюра на тъмночервени рози.

Каролайн отвори вратата, която се намираше срещу леглото, и пред погледа ѝ се откри просторна, много хубава баня. Тук можеше да се живее!

После се сети за багажа си. Бакстър Мар беше казал, че ще бъде тук.

Тя се върна в стаята, приближи се до шкафа и го отвори. Куфарът беше там!

Колебливо започна да разопакова нещата си. В момента, в който изваждаше една блуза, погледът ѝ бе прикован от голямо живописно платно на стената. Представляващо мотив от джунглата. По странен начин тази картина ѝ вдъхна едно чувство на спокойствие и доволство, което обзе цялото ѝ същество.

Огледа се за други картини и откри още три, които обаче далеч не бяха така хубави. И изведнъж нещо я смути отново.

Над горния край на леглото тапетът беше по-светъл. Там бе висяла картина. Месинговата кука още стърчеше на мястото.

Каква ли е била картината? И защо са я махнали?

Стегни се, Каролайн, смъмри се тя. Не бива да подозираш нещо лошо зад всичко, което виждаш. Искаш ли да останеш в Шадоуланд

или не?

Ала не беше така просто да се стегне. Сети се за приема, устроен и от сестрата на Бакстър Мар, за странните думи на Джейн.

Но после помисли за самия него, за учтивостта му и въздъхна облекчено. Той беше господарят на дома. И беше казал, че Аделайн Дарк ще се опитоми. Но защо не се бе харесала на сестрата на господаря? Та тази жена изобщо не я познаваше.

Когато извади последната дреха от куфара — една кафява пола — и посегна да я закачи в гардероба, Каролайн изведнъж чу музика.

Ослуша се. Музиката беше странна, чужда.

„Ориенталска“ — помисли Каролайн. Различи лютни, лири, барабани, а сетне и съвсем тихия звук на цигулка. Беше тайнствена и безкрайно тъжна музика.

Внезапно потропване на вратата я прекъсна. Каролайн се стресна и полата падна от ръцете ѝ.

Отново се почука, стори ѝ се, че чува отвън гласове. Но звучаха по-скоро като ръмжене или стенание. В този момент музиката се засили.

Каролайн прекоси бързо стаята и отвори вратата.

На прага стоеше младеж, белокос, висок и много слаб, и я гледаше с див поглед. Каролайн неволно отстъпи назад.

— Шей-ъд! Аз — Шей-ъд! — извика странният младеж. Лицето му беше тебеширенобяло. Костюмът висеше на тялото му като торба.

— Шей-ъд! Аз — Шей-ъд! — Той откри големите си бели зъби и се засмя по детски.

Едва сега Каролайн видя, че държи нещо в ръката си. Беше самолет с витло, слепен от дървени парчета. С бързо движение на дясната ръка той го поднесе пред лицето ѝ. На всеки пръст носеше по един златен пръстен със зелен камък.

— Ли, ли, ли — пелтечеше той. — Салет ли! — Отново избухна в смях. Очите му блестяха.

Втурна се възбудено в стаята. Изведнъж спря и се втренчи в Каролайн с отворена уста. Тя не знаеше какво да прави.

— Шей-ъд — рече младежът. Сега изглеждаше почти заплашително. — Шей-ъд!

— Шей-ъд? — повтори Каролайн колкото можеше по-спокойно.

— Ли... салет ли! — Той изтича до прозореца и се опита да го отвори. Едното крило на самолета се удари в стъклото.

Каролайн се спусна към него и се опита да хване самолета. Той дръпна рязко ръката си и започна да крещи пронизително. Гласът му отекващ зловещо от стените.

— Шеръд!

Каролайн стреснато се обърна.

На вратата стоеше Аделайн Дарк. Със стиснати устни тя се спусна към младежа и го хвана за ръката.

— Ела! Ела, Шеръд!

Младежът отново се усмихва.

— Бай-ъд прави салет ли.

— Вие го изплашихте — каза укоризнено Аделайн.

— Съжалявам. Не знаех какво...

— Би трябвало да имате достатъчно ум, за да не дразните без нужда човек като него. Той не е виновен, че е такъв.

— Наистина, аз... — започна Каролайн безпомощно.

— Той искаше само да оставите самолета му да литне. — Аделайн погледна към Шеръд, който наблюдаваше Каролайн.

— Това е синът ми — продължи тя, докато ръката ѝ леко галеше неговата. — Вие счупихте самолета му.

— Не съм го счупила аз — защити се Каролайн. — Той го удари в стъклото. Беше много възбуден.

— Можехте да го счупите — упорстваше Аделайн Дарк. — Трябва да бъдете внимателна с него. Понякога просто не разбирам хората.

Каролайн изпита съжаление към тази жена. Искаше ѝ се да каже нещо, което да промени отношението на Аделайн към нея. Но не ѝ хрумна нищо.

— Ако баща му беше жив... — промърмори Аделайн.

Каролайн се обърна към Шеръд, усмихна му се и каза:

— Ще пуснем самолета ти да лети. Двамата заедно. Може би мистър Мар ще успее да поправи счупеното крило.

— Адо, Бай-ъд — отвърна Шеръд усмихнато.

— Казва „адио“ — обясни Аделайн Дарк. — Не може да изговори името Балард.

— Адо, Бай-ъд — повтори младежът.

— Адио, Шеръд. Радвам се, че се запознахме. — Каролайн отвърна на усмивката му.

Аделайн се намеси:

— Моля ви, не се дръжте с него като с бебе!

Все още беше възбудена. Тъмните ѝ очи блестяха като стъклени. Пръстите ѝ непрекъснато милваха ръката на Шеръд. Внезапно младежът се изтръгна от нея и избяга от стаята.

— Какво става тук?

На вратата стоеше Бакстър Мар. Лицето му беше бледо и строго. Сега носеше кафяво кадифено сако.

— Тя се запозна с Шеръд — отвърна сестра му.

— Добре.

— Не е добре! Тя се е държала като всички останали. Успяла е да го разгневи. Толкова възбуден е бил, че е счупил крилото на самолета си.

— Той постоянно чупи разни неща, Ади.

— Нейна е вината. Ако беше проявила разбиране...

— Сигурен съм, че проявява разбиране — каза Бакстър Мар.

Гласът му звучеше меко, но устните му бяха ядно присвити. Изгледа сестра си, след това обърна тъмните си очи към Каролайн:

— Разопаковахте ли багажа си?

— Да.

— Не се отклонявай от въпроса — сопна се Аделайн Дарк на брат си. — Знаеш какво става с Шеръд, когато го раздразнят. Не може да се успокои. Пак няма да спи цяла нощ. — Тя бе повишила глас.

— Достатъчно, Ади!

— Добре, добре. Защищавай я!

— Никого не защищавам — рече Бакстър Мар.

Той влезе вътре и застана пред леглото.

— Харесва ли ви стаята, мис Балард?

— Много е хубава.

— Бакстър! — извика сестра му укоризнено.

— Ади, ще бъдеш ли така добра да се въздържаш? Не разбираш ли, че имаме гостенка?

— Това е моят син!

— Казвал съм ти, че трябва да го държиш под контрол.

— Той е огорчен. Тя дори не се опита да го разбере.

— Ади — рече Бакстър предупредително.

Аделайн Дарк се обърна към Каролайн и я погледна в очите. Устата ѝ беше разкривена, погледът — пълен с омраза. Понечи да каже нещо, но се отказа и с гордо вирната глава излезе от стаята.

Остана да звучи само тихата ориенталска музика...

— Тя не ме иска — пошепна Каролайн.

— Не ще и дума, началото не беше много приятно за вас — рече Бакстър Мар, като се усмихна измъчено. — Но моля ви, опитайте се да разберете — на Аделайн не ѝ е лесно. Шеръд понякога създава големи трудности.

— Честно казано, той ме плаши — призна Каролайн.

— Аделайн много го обича.

— Откъде всъщност знаеше името ми?

— Бяхме му казали за вас.

На Каролайн ѝ се искаше да каже нещо мило за Шеръд, но не можеше. Затова замълча. Ала чувстваше върху себе си пронизващите очи на Бакстър Мар. Когато вдигна поглед към него, той бързо отклони своя и промърмори:

— Радвам се, че стаята ви харесва.

— Чудесна е.

Каролайн се чувстваше странно привлечена от този труден човек.

— Допада ли ви тази музика? — запита той изведнъж.

— Мисля, че да. Досега рядко ми се е случвало да слушам ориенталска музика.

— Разбирам. Ако се интересувате повече от книги... Имам голяма библиотека.

Той стоеше напълно неподвижно. Погледът му бе насочен към стената и той говореше отново в онзи скован, сякаш заучен маниер, който веднъж вече ѝ беше направил впечатление. Сетне се усмихна принудено:

— Поканил съм на вечеря един приятел. Все пак трябва да отпразнуваме пристигането ви.

Той се изсмя гърлено, а с дясната ръка направи неопределено движение:

— Нюел Шеридън. Мисля, че вече ви споменах за него.

— Да. Ще се радвам да се запозная с него.

— Симпатичен тип. Художник. Общо взето, нямам слабост към художниците. Постъпките им често са неочаквани. И прекалено много пият. Понякога Нюел също пие много, но го прави по симпатичен начин.

Каролайн имаше чувството, че той говори само защото не иска да напусне стаята.

— С вас в Шадоуланд стана по-хубаво — рече той тихо.

— Благодаря ви за комплиманта. Но мисля, че ме надценявате.

— Със сигурност не. Имахме нужда от някого като вас. Нали видяхте как се държи Аделайн. Но причината е и в това, че не се вижда с хора.

Той помълча. При това отново обърна поглед към нея. Лицето му изглеждаше тъжно.

— Тя просто не желае да излиза от къщи. Разбирате ли?

— Трудно е да я упрекне човек за това, мистър Мар.

— Мис Балард. — Той изведнъж заговори с много топлота. Изглежда, беше човек, чито настроения рязко се сменяха. — Бих искал да ме наричате Бакстър. И ще ви бъда много благодарен, ако ми позволите да ви наричам Каролайн. Ще работим заедно. Освен ако не сме ви изплашили толкова, че да ни напуснете...

— Ще остана — отвърна тя решително. — И можете да ме наричате Каролайн.

Очите му светнаха.

— Благодаря ви — каза той. После бързо се обърна и излезе от стаята.

Каролайн чу бързите му стъпки по коридора. Затвори вратата. Беше я обзела някаква странна възбуда.

Музиката все още се чуваше. После изведнъж спря. В голямата къща стана тихо, почти плашещо тихо.

Каролайн потърси високоговорителя, по който музиката бе дошла в стаята ѝ. Откри го до гардероба. Веднага след това музиката започна отново. Отначало тя не позна произведението. Само я побиха тръпки от мрачната, тържествена и заедно с това страховита мелодия.

После я позна. Беше „Danse Macabre“ от Сен-Санс, Мъртвешкият танц...

Почувства се безкрайно самотна. Загледа се през прозореца. Навън вече беше нощ.

Музиката се засилваше и звучеше все по-фалшиво. И за първи път Каролайн се запита: „Къде попаднах?“

Нямаше съмнение — Шадоуланд и неговите обитатели криеха някаква мрачна тайна.

Музиката сякаш отразяваше характера на Бакстър Мар.

Усети как пулсът ѝ се ускорява. За да се разсее, започна да се преоблича за вечеря.

Вечерта беше катастрофа.

Единственият светъл лъч бе Нюел Шеридън. Той беше среден на ръст, строен, имаше продълговато, запомнящо се лице и рошави коси с пясъчен цвят.

Цялото внимание на Каролайн бе насочено към него, макар че изпитателният поглед на тъмносините му очи я смущаваше от време на време.

След като пиха по един коктейл в салона, те минаха в трапезарията. Масата беше подредена празнично. Светлината на свещите от високите, изящни свещници се отразяваше в скъпи кристални чаши.

Вечерята беше превъзходна. Изключително вкусна риба треска, лучена супа, пържола с гарнитура от зеленчуци, които Каролайн познаваше само по име. Особено пикантни бяха сосовете. В една кошничка бяха поставени различни видове хляб — черен, пшеничен, ръжен и домашен — както обясни Бакстър Мар — дело на готвачката Елен Доп. Каролайн беше възхитена.

Дори Аделайн Дарк изтръгна от себе си една усмивка и каза:

— Елен е вълшебница.

— Бакстър ще ви угои тук — ухили се Нюел Шеридън към Каролайн.

Бакстър Мар се прокашля:

— Още не съм ви казал, Каролайн, че познавам и най-интимните ви професионални желания — започна той. — Иска ви се да станете журналистка, нали? Джордж ми каза. Надявам се, че не ви е неприятно.

Каролайн се изчерви. Бързо смени темата. Попита Нюел Шеридън:

— Сънсет-хаус прилича ли на Шадоуланд?

Шеридън се закашля и посегна към чашата си с вода. След като отпи гълтка, той се засмя. Беше топъл, много привлекателен смях.

— Бакстър също би се засмял — рече той, — ако не беше премного джентълмен.

— Не разбирам. — Каролайн го гледаше учудено.

— Къщата му е хубава — каза сериозно Бакстър Мар. — Но нека се върнем към темата. Това, че обичате да пишете, беше една от причините да поискам да работите за мен.

Аделайн Дарк не сваляше поглед от Каролайн. Очите ѝ излъчваха напрежение. Едва когато чу бързи стъпки зад себе си, тя се обърна.

Беше Джозеф Уебър. Той бързо се приближи до господаря си, наведе се и му пошепна нещо на ухото. Бакстър Мар пребледня. Присви очи, после скочи от мястото си.

— Какво има? — попита Аделайн.

— Ще ме извините ли? — Гласът му прозвуча рязко. Бързо напусна стаята. Джозеф Уебър го последва.

Нюел Шеридън бърчеше чело. Всички мълчаха. Настъпи неловка тишина.

Аделайн Дарк се бе втренчила във вратата, която водеше към вестибюла. После изведнъж се изправи и без да каже нищо, излезе.

Джейн Гобъл продължаваше да сервира, сякаш нищо не се беше случило. Донесе ягодов сладкиш, гарниран със сметана.

— Всеки си има грижи — рече замислено Нюел Шеридън, след като Аделайн излезе.

Каролайн ядеше парче сладкиш. Беше изключително вкусен, но тя бе изгубила апетит.

— Тук има много хубави картини — започна тя. — Но най-много ми харесва една, която е в моята стая. Знаете ли я? — И тя подробно му описа изображението на джунглата.

— Радвам се, че ви харесва. Аз съм я рисувал. Тук има и някои други мои неща. Опитайте се да познаете кои са.

— Ще ми се да знам какво се е случило — рече Каролайн угнетено.

Нюел сви рамене и стана.

— Да идем в салона — каза той.

Каролайн също се изправи и двамата бавно се отправиха към вратата. Изведнъж се заковаха на място. Отнякъде долетя високият глас на Бакстър Мар. Той крещеше:

— Ще го убия, ако не се погрижиш да не ми се мярка пред очите.
— И след кратко мълчание продължи: — Ако не го контролираш по-добре, някой ден ще го пребия! Кълна ти се.

Каролайн хвърли поглед към Нюел. Той сви рамене. Влязоха във вестибиула.

Една врата близо до стълбите тъкмо се отваряше. Появи се Бакстър Мар и бавно се упъти към Нюел и Каролайн. Зад гърба му вратата се затръшна. Това трябва да беше Аделайн Дарк.

— Извинявайте за прекъсването. — Бакстър Мар говореше с успокоен глас.

— Няма нищо — рече Нюел.

— Прощавай, Нюел, но за остатъка от вечерта имам някои планове. По отношение на Каролайн. Затова трябва да се разделим.

— Разбирам. — Нюел погледна Каролайн и леко ѝ намигна. Беше успокоително намигване, от което я обзе приятна топлина.

— Нали нямале нищо против, Каролайн? — попита Бакстър Мар.

— Разбира се, че не — увери го тя.

— Господарят заповядва — каза Нюел саркастично. — Е, ще трябва да се подчиня.

— Каролайн, ще изпратите ли мистър Шеридън? — помоли Бакстър Мар.

Тя кимна. Изпитваше някакво съчувствие към Бакстър Мар. Лицето му беше безизразно, но смъртно бледо. Изглежда, че пребледняваше при най-малкото вълнение. Беше сигурна, че поводът бе Шеръд Дарк. Мар я погледна, но не каза нищо повече.

Каролайн и Нюел прекосиха вестибиула.

— Прокуден съм — каза Нюел. — Господарят ме изпъди от масата.

— Да не би да сте още гладен?

Той се изсмя:

— Не, нямах предвид това. — И без преход добави: — Ще видя ли пак?

Каролайн се направи, че не чува тези думи, а вместо това каза:

— Имам още един въпрос към вас, Нюел. — Когато се запознаха, той я помоли да се обръща към него на малко име. — Има места на стената, където по-рано са висели картини — какво е станало с тези картини?

Нюел бавно поклати глава.

— Нямам представа, Каролайн. Досега съм бил само три пъти в този дом. Познавам Бакстър едва от няколко месеца.

— О! Аз мислех, че сте стари приятели.

— Просто добри съседи.

Бяха стигнали до вратата.

— Ставаше въпрос да се видим пак — напомни Нюел, като се усмихна момчешки.

— Много мило от ваша страна...

Нюел пое дълбоко дъх:

— Това не беше празен комплимент, Каролайн.

Изведнъж той взе ръката ѝ, наведе се към нея и я целуна. После бързо се извърна, отвори вратата и изчезна в нощта.

— Каролайн?

Бакстър Мар я викаше. Тя побърза да се върне при него. Той стоеше по средата на големия килим.

Гледаше мрачно, но веднага промени израза си и се усмихна любезно.

— Нюел е много мил — рече Каролайн.

— Така ли? — Той все още се усмихваше. — Предлагам да започнем съвместната си работа, ако нямате нищо против. Най-напред ще ви покажа кабинета си.

Думите му звучаха деловито.

— Съгласна съм.

Тя го последва. В този момент на вратата до стълбата се появи Шеръд Дарк. Бавно се приближи. С една ръка влачеше зад себе си плющено мече, завързано на шнур. На другата имаше дебела превръзка. Позна Каролайн:

— Заети, Бай-ъд.

— Здрави, Шеръд!

Без да погледне Бакстър Мар, той се отправи към друга врата, като придърпа мечето зад себе си.

Бакстър се изкашля. После рече:

— Насам.

Отвори една дъбова врата от дясната страна на вестибиула.

Каролайн очакваше, че помещението ще е голямо. Но очакването й не можеше да се сравни с това, което видя. Кабинетът беше грамаден.

В голяма мраморна камина гореше огън. От лявата страна стоеше масивно махагоново бюро, а плътно до него — стереоуребда с безброй копчета.

Сега вече знаеше откъде идва музиката.

В една ниша на стената се помещаваше колекцията от магнитофонни ролки. Трябва да бяха повече от хиляда.

— И така, тук ще работите — каза Бакстър Мар.

Каролайн хвърли поглед към другия край на помещението и остана поразена от това, което видя. Книги. Безброй книги, наредени по полици — от пода до тавана. Не си беше представяла, че може да има толкова много книги накуп другаде, освен в обществените библиотеки.

— Да, тук ще работите — повтори Бакстър Мар. Той посочи малко бюро от лявата страна на голямото, върху което имаше пишеща машина.

— Ето. Елате.

Показа й един магнитофон с педал и й подаде четири ленти. Каролайн забеляза, че ръцете му леко трепереха.

— Това е всичко, което съм направил досега по книгата — каза той. — Можете да го изслушате, за да добиете представа. Както вече ви казах, не умея да пиша на машина. Затова диктувам на магнитофон. Тъй като самата вие имате амбиции да пишете, ще можете бързо да си съставите мнение. Радвам се, че Джордж ми каза за това. Той ми разправи всичко — че сте от Ню Йорк и че сте приели да работите при него във Флорида само за да опознаете страната и хората, да натрупате опит. Надявам се, че в това отношение Шадоуланд също ще ви помогне.

Недискретно беше от страна на доктор Майлънд да разкаже на Бакстър Мар всичко, което му бе доверила. Но, от друга страна, думите на Мар укрепваха решението й да остане в този дом.

— Да започвам ли? — попита тя.

Той я изгледа за момент. После тръсна леко глава, сякаш искаше да се освободи от някакво мрачно настроение, връхлетяло го изведнъж.

— Да, мисля, че можете да започнете.

— Добре.

— Лентите са номерирани. Знаете ли как да си служите с апаратата?

— Да.

— Хубаво. Тогава ще ви оставя сама. — Сега беше видимо нервен и много блед. Явно се чудеше какво още да каже.

„Може би не е съвсем доволен от работата си“, помисли Каролайн. Тя гледаше подире му, докато той излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Замислено отиде до бюрото. Постави върху магнитофона първата от лентите, които все още държеше в ръка. На бюрото лежаха изписани листа и тя изпита силно желание да им хвърли поглед.

Знаеше, че не е редно. Но през целия ѝ живот я беше мъчило любопитство. Гледаше книжата като хипнотизирана. После започна да рови в тях — отначало предпазливо, сетне все по-трескаво. Бяха предимно сметки.

Малко разочарована, тя се отдръпна и се зае отново с магнитофона. Намести лентата с номер едно, натисна копчето и зачака.

Отново ѝ направи впечатление дълбоката тишина в къщата. Сякаш нямаше жива душа. Беше сама...

— Здравейте, Каролайн — каза мекият, дълбок глас на Бакстър Мар от лентата.

С решително движение тя изключи апаратата.

Не я напускаше мисълта за бюрото. Какво я привличаше толкова към него? Трябваше да се информира за Бакстър Мар. Това беше!

Отново започна да прелиства книжата. В края на краищата какво осъдително имаше тук? Мар я беше оставил сама. Това означаваше, че ѝ се доверява. Затова и беше оставил книжата така открито върху бюрото.

Сметки, сметки, сметки... Те се трупаха на голяма купчина.

Кой беше Бакстър Мар?

Първо, той се казваше Бакстър Сампсън Мар. Това второ име заедно с другите му имена беше изписано със златни букви върху

черна тежест за писма.

Още сметки. За електричество, дрехи, бензин, обувки, книги. Религиозни книги. Нещо за психическата аномалност. Една книга по пчеларство.

Към някои сметки бяха прикрепени чекове. Очевидно бяха пригответи за изпращане.

Резултатът от проучването беше разочароващ за Каролайн. За момент тя се почувства направо обезкуражена.

Дясната ѝ ръка механично посегна към едно чекмедже отстрани на бюрото. Бавно го изтегли. Пак сметки. Върху всички беше отбелязано „платено“.

Нима Бакстър Мар не вършеше нищо друго, освен да купува разни неща?

Сбърчила чело, Каролайн издърпа от купчината сметки един розов лист и го погледна отблизо. „Погребален институт Дезмод“.

Потвърждаваше се поръчката на два ковчега по три хиляди долара единия. Да се изпратят в Шадоуланд. Датата, на която трябваше да се получат, беше преди месец и половина.

Каролайн бързо постави листа обратно, затвори чекмеджето и се върна на мястото си до магнитофона.

Господи, за какво му бяха на Бакстър Мар два ковчега? Вълнението ѝ бе попречило да прочете точното описание на поръчката. Само думата „черно“ се бе запечатила в паметта ѝ. Черни ковчези. Три хиляди долара единият.

Каролайн седна зад писалището и се загледа в пространството. Тишината в къщата почти я смазваше. Сега ѝ се искаше да не беше претърсала голямото бюро.

„Пада ти се — мислеше тя. — Щом си пъхаш носа в неща, които не те засягат. След като купува ковчези, значи има някаква причина.“ Тя направи опит да се усмихне. Но не ѝ се удаде.

Ковчези се купуват само когато някой умре.

Тя посегна към магнитофона, натисна копчето и отново зачака. Прозвуча гласът на Бакстър Мар:

— Това е историята на този дом и на тази земя. Последва дълга пауза. После гласът продължи: — Доста съм несръчен, Каролайн. Трябва да бъдете снизходителна към мене. Но съм уверен, че ще ми

простите. Нали така? — Отново пауза. — Знам отговора ви. Ще започна още веднъж отначало. Моля, почакайте.

Каролайн чакаше в огромната, тиха и самотна стая.

Текстът на Бакстър Мар беше несвързан, без ясна идея. Каролайн имаше чувството, че го е продиктувал набързо, само за да има какво да предложи за работа.

След известно време в кабинета влезе Аделайн Дарк. Носеше поднос с кафе, като обясни, че го прави само защото брат ѝ е настоящ:

— Не виждам защо ви е кафе след богатата вечеря.

Каролайн учтиво ѝ благодари.

— Не благодарете на мен. Благодарете на бедния ми, заблуден брат! — процеди Аделайн Дарк.

И излезе с вирната глава.

Каролайн тъкмо беше поставила втората лента на магнитофона, когато чу драскане по вратата. Веднага след това тя се отвори и вътре влезе огромният доктор.

В първия момент Каролайн се изплаши. Но се оказа, че няма защо. Кучето сякаш се бе изпълнило със симпатия към нея. То се отърка о коляното ѝ, а после легна в краката ѝ.

След като изслуша и втората лента, Каролайн се замисли какво да каже на Бакстър Бар за досегашната му работа.

Би трябвало на самия него да му е ясно, че продиктуваното дотук е слабо.

Ако похвалеше текста му, той би могъл да я помисли за глупава. От друга страна, не ѝ даваше сърце да му каже колко лоша е в действителност работата му.

Единственото нещо, впечатлило я при слушането, беше гласът му — melodичен, изразителен. Трябаше да си признае, че често се бе любувала само на гласа, без да обръща внимание на смисъла на казаното.

Каролайн внезапно се извърна и видя Бакстър Мар. Той я гледаше втренчено и тя се запита откога ли я наблюдава.

— Мистър! — извика той.

Кучето вдигна глава и го погледна. Но не помръдна.

— Мистър! — повтори Бакстър.

Кучето бавно стана и се упъти към него.

— Вън, Мистър! — заповяда Бакстър Мар.

Кучето покорно тръгна към вратата.

— Вече не ме е страх от него — увери го Каролайн. — Сега сме добри приятели.

— Така ли? — Бакстър Мар изглеждаше раздразнен от нещо. Дали защото Мистър се бе сприятелил с нея? Звучеше абсурдно, но някак имаше такова чувство.

— Вече... Изслушахте ли вече първата лента?

— Да.

— И какво е мнението ви?

— Ами — започна тя предпазливо — някои пасажи ми харесаха. Мисля, че е хубава идея да напишете книга за вашите предци и за плантацията. Но ми се струва, че е по-добре първо да препиша текста, за да можем да го четем и по-лесно да го преценяваме.

Тя замълча. Понеже той не каза нищо, продължи:

— Тогава ще можем да го обсъдим. Не мислите ли и вие така?

Той бавно кимна. Изглеждаше някак объркан и отново беше пребледнял.

— Съгласен съм. Аз и не очаквах аплодисменти. Препишете го, Каролайн. Но — не тази вечер. — Той се усмихна. — Утре ще бъде достатъчно рано. Не е бързо.

Каролайн стана.

— Притесни ли ви Мистър? — попита той.

— Не.

Значи все пак Мистър го беспокоеше?

— Наистина ли?

— Да. Той е... като голям, стар мечок.

Бакстър Мар се изкашля и направи няколко крачки напред-назад. После спря и я погледна.

— Ако искате, можете да се качите в стаята си. Трябва да сте уморена. Денят ви беше пълен със събития.

— Да, така е.

Той пристъпи още крачка напред и на Каролайн ѝ се струваше, че съвсем не му се иска тя да си тръгне. Той се загледа в огъня на камината, после отново вдигна поглед към нея. Очите му изглеждаха почти светли.

— Представям си колко сте изморена — повтори той.

— Да, изморена съм.

— Е, добре. — Той отиде до вратата и я отвори пред нея. — Ако Мистър ви беспокои, кажете ми.

Каролайн не отвърна нищо, а бързо мина пред него във вестибюла. Там отново се огледа. Бакстър Мар стоеше на вратата на кабинета.

— Лека нощ! — извика тя.

— Лека нощ, Каролайн. Приятни сънища. — В гласа му звучеше някакъв копнеж.

От стълбите Каролайн хвърли поглед назад. Вратата на кабинета се беше затворила.

Като минаваше покрай рицарските доспехи, Каролайн се опита да не поглежда към тях. Но погледът ѝ бе привлечен като в хипноза от фигурата. Тя ускори крачки и почти изтича до стаята си.

Докато се събличаше бързо, трепереше. За момент се приближи до прозореца и погледна навън. Но тъмнината покриваше всичко като пълтно покривало.

Пъхна се в леглото и изгаси нощната лампа. Като по команда от високоговорителя се разнесе музика. Не беше истинска мелодия, а само отделни тонове. Приглушени цигулки, едва доловима флейта. Небесна музика.

Бакстър Сампън Мар...

Той я привличаше, в това нямаше съмнение. Но същевременно нещо в него я отблъскваше.

Сякаш потопена в музиката, Каролайн заспа.

Каролайн не беше чула нищо. Въпреки това се бе събудила и се взираше в тъмнината.

После видя високия черен силует до леглото си!

Искаше да извика, но не можа да издаде нито звук.

В стаята все още звучеше нереалната музика. Като замаяна Каролайн гледаше силуeta. Знаеше, че това е Бакстър Мар.

Тя затаи дъх и се престори на заспала. Но силуетът не изчезна. Стоеше там — безмълвен, висок и черен. Черен. Чак сега Каролайн осъзна, че човекът носеше черно наметало...

Бакстър Мар заговори. Гласът му бе толкова тих, че тя не разбираше думите му. Внезапно той се наведе над леглото и запита:

— Защо ме отблъсна?

В панически ужас Каролайн видя очите му да блестят на бледата светлина, проникваща от коридора. В следващия момент той се обърна и напусна безмълвно стаята.

Каролайн захлипа. Страните ѝ горяха от възбуда. После скочи от леглото, изтича до вратата, откряхна я и погледна навън.

Нищо...

Коридорът тънеше в мъждива светлина. Не се виждаше жива душа.

Каролайн затвори вратата. Все още хълцайки, тя изтича до леглото и се пъхна между хладните чаршафи.

Какво да прави?

Защо Бакстър Мар влезе в стаята ѝ? Какви бяха тези странны думи?

Спомни си всички загадъчни неща, случили се от пристигането ѝ в Шадоуланд до момента. Но докато размишляваше над тях, вратата се отвори отново.

Това вече бе прекалено. Каролайн подскочи и посегна към нощната лампа с вик на ужас върху устните.

— Не палете светлината!

Беше Аделайн Дарк.

Вратата се затвори и Каролайн виждаше само сянката на жената, която прекоси стаята и застана до леглото.

Каролайн не можеше да говори. Седеше вцепенена и чакаше.

— Повярвайте ми — каза Аделайн Дарк шепнешком, — аз не изпитвам симпатия към вас.

Каролайн продължаваше да мълчи.

— Трябва да се махнете от Шадоуланд. Тук стават неща, които ще породят голям проблем за вас.

— Не разбирам — промърмори Каролайн. Тя трепереше.

— Не искате да разберете — прошепна сестрата на Бакстър Мар.

— Брат ми преследва една фикс идея. Причината сте вие! Ще ви държат отговорна за това, което ще се случи. Предупреждавам ви, Каролайн Балард. Тук сте в голяма опасност.

Сега тя говореше вразумително и Каролайнолови отчаяна тревога в нейния шепот.

— Вие сте дете. Не знаете какви неща стават на този свят. За вас всичко е като голяма забава. Но забавата в Шадоуланд свърши.

— Той беше тук... в стаята ми. Брат ви — заекна Каролайн.
Аделайн леко въздъхна.

— Тук или не — това няма значение. Още не. Разбирате ли ме?
Трябва да се махнете. Най-добре ще е да се облечете веднага и още
днес да изчезнете. Но не, така не става. Трябва да изчакате до утре. Ще
помоля Уебър да ви откара.

За момент тя като че ли размишляваше. После продължи:

— Но той няма да иска. Няма да го направи. Той му е предан,
предан е на този свой демоничен господар. Трябва да намеря друг
начин. — Сега тя сякаш говореше на себе си. — Не казвайте нищо.
Просто си тръгнете, разбирате ли?

— Вие ме мразите. По някаква причина ме мразите и не ме
искате тук.

Аделайн Дарк отново въздъхна.

— Както желаете — рече тя. — Но не очаквайте от мен
симпатия.

— Почакайте! — извика Каролайн.

Но Аделайн Дарк вече бе напуснала стаята. Вратата се затвори
зад гърба ѝ и Каролайн отново остана сама в тъмнината.

Музиката все още звучеше. Какво да прави?

Мислеше за работата си при доктор Майлънд. През цялото
време, прекарано при него, беше копняла за нещо. Шадоуланд ѝ се
стори осъществяване на тези копнежи.

Но какво ставаше тук? Дали да не опита да свикне с
неизвестното, с плашещото? Или да погледне сериозно на нощното
преживяване?

Да отстъпи пред искането на Аделайн Дарк? Трудно беше да
реши. Така ѝ се искаше да остане в Шадоуланд! Та тя едва бе дошла!
Това беше първата ѝ нощ тук.

Музиката изведнъж секна. Отново се възцари потискаща тишина.

Известно време Каролайн продължи да се взира в тъмнината.
После заспа. Последната ѝ мисъл беше, че на следната сутрин ще се
върне при доктор Майлънд:

Когато се събуди, в стаята грееше слънце. Някой чукаше на
вратата. Каролайн се надигна.

— Да.

Вратата се отвори и вътре влезе млад мъж. Носеше поднос и се усмихваше. Каролайн го виждаше за първи път. Бързо дръпна завивката до брадичката си.

— Добро утро — каза младият мъж. — Надявам се, че сте спали добре. Аз съм Оливър.

— Оливър?

— Оливър Мар. Синът на Бакстър Мар.

Преди тя да успее да отговори нещо, той вече бе с подноса до леглото ѝ.

— Ставайте, ставайте! — каза той. — Донесох ви закуската. Джейн се канеше да ви я донесе, но аз просто взех подноса от нея.

Каролайн продължи да го гледа мълчаливо. Той се засмя:

— Току-що пристигам от Ню Йорк. И бях любопитен да видя новата обитателка на дома.

Каролайн седна в леглото. Той предпазливо постави подноса пред нея. Лъхна я примамливият аромат на пържени яйца. Тя въздъхна доволно. Ала после изведнъж си спомни изминалата нощ.

Но Оливър продължаваше:

— Може би се питате защо съм тук? Заради баща ми, Аделайн ми се обади. Страх я е, че той се преуморява. Той има болно сърце. Сигурно не ви е казал нищо за това. Според Аделайн ще е добре да поостана.

— Болно сърце? — попита Каролайн изплашено.

— Не е добре. Но стига за това. Радвам се, че се запознах с вас.

Беше се навел леко към нея. Изглеждаше като подмладено копие на баща си. Вярно, не беше толкова висок, но имаше същите тъмни очи и коси. Само че очите му гледаха някак по-весело. Лицето му нямаше онези строги черти. Беше миловидно лице.

Каролайн веднага изпита симпатия към него. Тя отпи от кафето и намери, че е отлично.

— Защо всъщност кафето ми се сервира в леглото? — запита тя.

— Баща ми настоя. Каза, че е първият ви ден в Шадоуланд, и искаше той да започне добре за вас.

— Как е Шеръд? — Въпросът се изпълзна пряко волята ѝ.

— Шеръд?

— Вчера вечерта той беше с превързана ръка.

— По-добре яжте. Яйцата ще изстинат — каза той.

Каролайн опита пържените яйца. Бяха много вкусни.

— Шеръд е отрязал върха на единия си пръст — обясни Оливър.

— Господи!

— Той има слабост към ножове. Където и да ги скрием — намира ги. Понякога просто нарочно си порязва пръстите. На леля Ади това вече е добре познато. Междувременно тя постигна забележителни умения в зашиването на рани.

— На колко години е Шеръд?

— На тридесет и пет, ако не се лъжа.

Настъпи мълчание. Оливър явно не желаеше да разговаря за Шеръд. Каролайн мислеше за решението си да напусне Шадоуланд. Но сега всичко изглеждаше съвсем различно.

Беше ѝ трудно да повярва, че Бакстър Мар бе идвал през нощта в стаята ѝ и бе произнесъл толкова странни думи. И Аделайн — наистина ли беше тук и я предупреждаваше?

Каролайн вдигна очи към Оливър:

— Казвате, че идвate от Ню Йорк. Къде работите?

— Към една издавателска група. В рекламата. Баща ми каза, че сте новата му помощничка. Как мислите, добре ли се работи с него?

— Аз едва започвам.

Той все още стоеше до леглото ѝ, гледаше я и се усмихваше.

В този момент отново се разнесе музика, нежна и melodична, съвсем подхождаща на утрото.

— Започва се — каза Оливър. — Надявам се, че музиката не ви смущава. Мен понякога ме влудява. Но баща ми не може без нея, чувства се самотен. И смята, че всички са като него.

— Аз обичам музика — отвърна Каролайн. После добави: — Леля ви не може да ме търпи. Мисля, че ме мрази.

— Ади е проклетия. Тя никого не може да търпи. Татко ми разказа как се е държала вчера. — За момент той отклони поглед, после отново обърна очи към нея. — Всичко ще се утaloжи. Изчакайте!

— Дано да сте прав.

Оливър се прокашля:

— Каролайн?

— Да?

— Радвам се, че сте тук — каза той тихо. После се завъртя на токовете си и излезе от стаята.

Каролайн довърши закуската си. Сетне се облегна на възглавниците и започна отново да премисля всичко.

Слънчевата светлина обливаше стаята. Музиката беше тиха и приятна. Събитията от нощта опитваха да напомнят за себе си, но Каролайн ги отблъскваше. Денят беше толкова хубав! Тя остави подноса настррана и стана.

Застана под душа в банята. Докато топлата вода се стичаше по тялото ѝ, тя се сети за Нюел Шеридън.

От вчера следобед се беше запознала с трима мъже, трима съвсем различни мъже. Но у всеки от тях имаше по нещо обезпокоително. Особено у Бакстър Мар!

Никога не беше срещала човек като него. Мистериозен, криещ някаква тайна. Тя чувстваше това. Понякога изглеждаше толкова тъжен! А вълнуващият му глас! После мислите ѝ се върнаха към Оливър. Каква младежка свежест имаше у него в сравнение с баща му!

— Стига вече! — каза тя високо и затвори душа.

В стаята Каролайн застана гола пред високото огледало и се заоглежда критично. Можеше да е доволна от това, което виждаше. Фигурата ѝ беше безупречна. Обърна се и се облече.

В бяла ленена рокля и бели обувки, с нефритовия пръстен на ръката и тънката златна верижка на врата, тя излезе от стаята.

Реши да мине по задната стълба, за да избегне рицарските доспехи. Не искаше нищо да помрачи хубавата сутрин. Но за свое неудоволствие установи, че и тук в една ниша имаше доспехи. Бързо мина край тях, извърнала поглед.

Кабинетът беше празен. Каролайн надникна в трапезарията, но и там нямаше никой. Не ѝ се искаше да вика.

Бавно прекоси вестибюла и излезе навън в сияната утрин.

Но впечатлението за сияйна утрин трая само един момент. В следващия Каролайн забеляза, че както и предния ден, всичко беше като покрито с някакво було.

Вярно, слънцето грееше през дърветата, но лъчите му сякаш се губеха в някакво подземие.

Беше задушно. Топъл вятър духаше откъм залива.

Каролайн бавно обиколи къщата. Край един жив плет стоеше градинарят Джон Крейвън и усърдно го подкастряше.

Той съзря Каролайн. Тя му махна и извика:

— Добро утро!

Вместо да отговори, градинарят ѝ обърна гръб. Това малко я изненада.

В следващия момент видя Джозеф Уебър да бърза към къщата. Раменете му бяха приведени напред. Беше с фуражката и ръкавиците си.

— Добро утро, Джозеф!

— Добро утро, мис!

Той се прекъсна. Погледът му се плъзна към къщата, после се върна към Каролайн. Лицето му беше застинало.

— Доста е топло днес — забеляза той.

— Търся мистър Мар. Не сте ли го виждали?

— Не, мис.

— Вие се разбирате добре с него, нали? — попита Каролайн.

Устните на Уебър се разтеглиха в усмивка. Той вдигна пръст към козирката на фуражката си и каза:

— Извинете ме, мис.

После се отправи към входа на къщата.

Каролайн погледна нагоре към фасадата ѝ. Видя стаята си. Някой я наблюдаваше зад стъклото на прозореца. Не можа да го разпознае.

Закрачи през тревата и стигна до пътека, покрита с каменни плохи. Градината я смая. Навсякъде цъфтяха цветя в разточително изобилие.

Продължи пътя си и стигна до място за почивка, оградено от дървета. През тях се виждаше плажът. Водата блещукаше в синьо-зелено на утринното слънце. Вълните лениво обливаха белия пясък.

Внезапно иззад група дървета се появи Нюел Шеридън.

— Надявах се да ви видя тази сутрин — каза той. Каролайн потисна една въздишка.

— Изплашихте ме — рече тя с укор.

— Видях ви да идвate и се скрих. Признавам си.

Той беше с бели бермуди и кафяви кожени сандали. Друго нямаше на себе си. Тъмносините му очи приковаваха погледа ѝ.

— Красивото ви лице има странен израз, Каролайн.

Тя се поколеба, преди да отвърне:

— Това е само защото... тази сутрин никой не иска да говори с мен. Градинарят ми обърна гръб, Уебър едва ме забеляза. В къщата не открих жив човек.

Нюел се почеса по брадичката, но не отговори нищо.

— Получих закуската си в леглото. Оливър ми я донесе.

— Оливър тук ли е?

— Да. Във връзка със сърдечното заболяване на мистър Мар.

Леля му Аделайн го била извикала.

— Бакстър е малко чешит, но ще свикнете с него. Не знаех нищо за болното му сърце. Как се оправяте с Аделайн?

— Ами... ужасно е.

— Шадоуланд е странно място. Къщата е така потискаща тиха...

— И вие ли сте го почувствали? — попита Каролайн.

— Тишината ли? Да.

— Шеръд си отрязал върха на един пръст — каза Каролайн. — За това е била цялата суматоха снощи.

Нюел Шерида поклати глава, но не каза нищо. Каролайн си помисли, че и той подхожда на обстановката.

Но в този момент той се усмихна:

— Щом тъй и тъй сте излезли и ако нямате какво друго да правите, бихте могли да дойдете да разгледате моята къща.

— С удоволствие. Далече ли е?

Преди той да успее да отговори, се чуха бързи стъпки, Каролайн се обърна и видя Оливър да се приближава към тях.

— Каролайн!

Беше запъхтян и възбуден.

— Баща ми ви търси навсякъде. Има нужда от вас веднага.

Той хвърли поглед към Нюел.

— Извинете. Как сте?

— Добре — отвърна Нюел сухо.

— Най-добре е да тръгнете веднага с мен — отново се обърна Оливър към Каролайн.

Тя бързо махна за сбогом на Нюел и последва Оливър към къщата.

— Не можах никъде да открия мистър Мар — обясни тя. — Затова излязох навън.

Оливър мълчаливо ускори крачки. Беше ѝ трудно да го следва.

Бакстър Мар седеше в коженото си кресло зад бюрото. Големият дог лежеше до него.

Когато Каролайн влезе, Миствър се изправи и тръгна към нея. Беше видимо зарадван. Каролайн зарови пръсти в козината на главата му.

— Здравей, Миствър! Добро утро, Бакстър!

Той гледаше кучето. Изражението му беше мрачно. После вдигна очи към нея и се усмихна.

— Поразходихте ли се?

— Излязох само за да ви потърся. Не знаех дали искате да започна веднага с преписването на лентите.

— Бях горе. — Той се изкашля и Каролайн забеляза, че при това отново гледаше Миствър. Кучето триеше нос в краката ѝ и доволно ръмжеше. — Не е бързо, наистина не е. Искам да разберете...

— Оливър ми се стори много разтревожен.

— О, той е винаги такъв. Прекалено сериозно приема живота. Ако аз се нуждая от нещо, хуква като подивял кон. — Той помълча, прокара пръсти по ръба на бюрото, сетне я погледна изпод гъстите си черни вежди. — Добре ли прекарахте нощта?

Какво да отговори? Въпростът дойде много неочеквано и с един замах върна в ума ѝ събитията от изминалата нощ.

Като го гледаше сега пред себе си, не ѝ се вярваше, че през нощта наистина бе идвал в стаята ѝ и бе изрекъл онези странни думи.

— Бях неспокойна — отвърна тя уклончиво. — Но така е винаги, когато сменя леглото.

— Аделайн ми каза, че ви е помолила да напуснете Шадоуланд.

— Да, тя...

— Не ви каза защо смята, че така е по-добре?

— Не. Изглежда, че не ме обича.

Той изглеждаше облекчен, макар да ѝ се стори, че никаква мисъл продължава да го занимава. Извърна се рязко и извика:

— Миствър! Вън! Веднага!

Кучето се поколеба за момент, после се обърна и закрета към вратата.

— Трябва да се научи на прилично държане — обясни Бакстър Мар. Отново беше пребледнял.

Каролайн гледаше как лицето му съвсем бавно възвръща цвета си. Той стана от креслото.

— Е, Каролайн, ще се радвам да видя диктовката си на хартия. Готова ли сте?

— Но да, разбира се.

Тя отиде до своето бюро с пишещата машина. Сега до него стоеше малка масичка, върху която грижливо бе поставена хартия. Едно топче бяла и едно — жълта. Имаше и индиго.

— Машината е електрическа. Най-добрата, която успях да намеря. Портативна. Не мога да търпя онези огромни апарати — обясни Бакстър Мар.

Каролайн седна и го погледна с очакване. Той я гледаше, без да я вижда. Тя почака мълчаливо известно време. После, понеже той все още не помръдваше, постави първата лента върху магнитофона и лист в пишещата машина.

При този шум Бакстър Мар се сепна и каза:

— Аха, сега се сетих.

Каролайн го погледна и се усмихна. Но той продължаваше да има отсъстващ вид. Очите му бяха замъглени и отново беше силно пребледнял. Каролайн за първи път виждаше подобно нещо. Настроенията на този човек бяха непонятни.

Каролайн и този път не го заговори. Натисна педала на магнитофона и гласът му се разнесе — мек, дълбок, сякаш наистина говореше в стаята. Тя започна да пише.

— По-късно ще реша какво да бъде заглавието на книгата. Нека засега я наречем „Раждането на имението Мар“...

Каролайн свали крак от педала и гласът замълкна. Сетне погледна Бакстър Мар.

Той тъкмо изваждаше един ключ от джоба на кафявото си домашно сако. Отключи с него средното чекмедже на бюрото си. Каролайн го видя да взема оттам малка връзка ключове и да я слага в джоба си.

— Извинете — промърмори той, — трябва да свърша нещо. Вие продължавайте, Каролайн.

Стана и бавно излезе от стаята. Но Каролайн беше видяла лицето му, очите му. Той се движеше като сомнамбул. Дали не беше болен?

Тя бързо стана и изтича до вратата. Видя го да отива към стълбите. Да го заговори ли? Не. Той бавно са заизкачва нагоре.

Тя стисна устни. Чувстваше, че с него нещо не е наред. Ще го проследи само за да се увери, че е добре. В този момент не призна дори пред себе си своето любопитство.

Тихичко прекоси вестибюла. Той беше вече на първия етаж. Изтича на пръсти подире му. Втория етаж, третия...

Каролайн се поколеба. Доколкото беше разбрала, третият етаж не се използваше. Какво щеше да прави той там?

Чу го да минава горе по коридора и бързо продължи, притисната плътно до перилата. Като стигна до третия етаж, видя, че и тук всичко е така чисто, както навсякъде в къщата.

Бакстър Мар беше свил надясно по дълъг коридор. Каролайн се промъкна след него. После бързо се скри в една ниша. Той беше спрял пред черна, желязна виеща се стълба. Тя трябваше да води в помещението под купола.

Каролайн чу как той изкачи виещата се стълба. След товаолови хлопване, сякаш катинар се бе ударил о дърво. Изтича до стълбата по покрития с килим коридор. Сърцето ѝ силно биеше. Не смееше дори да поеме дъх.

Горе се отвори и затвори врата.

Каролайн постави крак на първото стъпало и в същия момент чу гласа на Бакстър Мар. Въпреки затворената врата тя разбираше всяка дума.

— О, боже, боже, боже, помогни ми!

После настъпи тишина.

— Значи правилно съм чула, че някой се качва горе.

Каролайн стреснато се обрна. Беше Джейн Гобъл. С рязък тон тя каза на Каролайн да я последва.

Каролайн се върна по коридора. Джейн Гобъл крачеше редом с нея.

— Защо се качихте там? — попита Джейн.

— Исках да разгледам къщата.

— Той е горе, нали?

— Да, струва ми се.

— Много добре знаете, че е горе — каза Джейн Гобъл. — Чуйте, ако открие, че го шпионирате, това ще ви струва главата. Ясно ли ви е?

Каролайн се извърна и слезе по стълбите на първия етаж. Джейн я следваше.

— Това е тайната му стая — обясни тя. — На никого другого не е позволено да влиза в нея. На никого. Държи я заключена, сякаш е някакво прокълнато място. И всички знаят това. Има още една такава стая в мазето. Никой не влиза в тези две помещения. Никой.

Бяха стигнали във вестибиюла. Каролайн спря и погледна Джейн. Момичето беше много възбудено. Бонето ѝ се бе изкривило, червени къдрици извираха изпод него.

— Съжалявам, ако съм ви изплашила — каза Джейн. — Но то беше за ваше добро. Вие работите тук, също както и аз. Трябаше да ви го кажа още вчера. — Тя въздъхна дълбоко. — Сега го знаете.

Никой, никой не се доближава до тази стая горе. — Джейн сочеше с палец към таванското помещение.

— Благодаря ви, мис Гобъл.

— Наричайте ме Джейн, ако желаете.

— Добре, Джейн.

— Нали няма да се качвате повече? Няма да опитате втори път?

— Не.

Момичето отново въздъхна.

— Размина ви се на косъм. Не казвайте на никого нищо. На никого! — Тя се обрна и влезе в трапезарията.

Каролайн се върна в кабинета, седна отново зад машината и започна да пише. На вратата се появи Мистър. Легна отново и се зае да я наблюдава.

А от лентата Бакстър Мар говореше с дълбок, melodичен глас...

Кратка почивка в стаята ѝ беше освежила Каролайн. Тя стана от леглото, облече роклята си и слезе долу. Беше малко след един часа.

Беше стигнала до първия завой на стълбата, когато чу от кабинета разговор на висок глас. Спра се.

— По дяволите, това не те засяга изобщо! — крещеше Бакстър Мар.

— Но парите! — Беше Оливър. Той също говореше много високо. — Така да ги пилееш! И цялото това писане! Та ти не си писател! Не си написал нито ред досега! Защо си я довел? Обясни ми...

Каролайн бавно продължи. Гневните думи я удряха в ушите.

— Изчезвай! — изкрешя Бакстър Мар яростно. — Казвам ти, изчезвай!

Вратата беше отворена така бурно, че се удари в стената. Оливър Мар излезе тичешком. За момент се спря във вестибюла, чудейки се накъде да тръгне. После се отправи към портала и Каролайн го чу да напуска къщата.

От стълбите тя видя Бакстър Мар на вратата на кабинета. И той беше блед. Прокара треперещи пръсти през гъстата си черна коса.

Внезапно вдигна очи и откри Каролайн.

Тя опита да си придаде такъв вид, сякаш не бе чула нищо.

Бакстър се обръна и се върна в кабинета. Остави вратата отворена. Мистър обикаляше бавно вестибюла. Като видя Каролайн, той се спусна насреща ѝ. Отри нос в краката ѝ, после тръгна редом с нея.

Когато влезе в кабинета, Бакстър Мар стоеше пред бюрото си. Той я погледна. После забеляза Мистър, сбърчи чело и раздразнено изщрака с пръсти. Но Мистър не се отдели от Каролайн.

— Мисля, че трябва да продължа с писането — каза тя, докато отиваше към работната си маса.

— Как го намирате? — Гласът на Бакстър Мар беше спокоен.

— О, добре. Написан, текстът изглежда много по-хубав, отколкото от лентата. — Тя се поколеба за момент. После, без да го бе искала, устните ѝ произнесоха: — Днес сутринта поразгледах къщата. Много е интересна.

Той трепна леко.

— Трябва да ви призная нещо.

— Какво?

— Качих се горе. На третия етаж. Привлече ме куполът. Разбрах, че под него има помещение, защото стигнах до витата стълба. Но тогава дойде Джейн и ми нареди да се махам. Каза, че никой не бива да се качва там.

Устните му трепереха, но той не отвърна нищо.

— Реших, че трябва да ви го призная — продължи Каролайн. — Чувствам се малко виновна. Положително щях да се кача, ако Джейн не ме беше спряла. Какво има там горе, Бакстър?

Той въздъхна дълбоко, сякаш облекчен. Но очите му опровергаваха това впечатление. Те гледаха остро, макар че гласът му

прозвуча любезно:

— Не сте направили нищо нередно, Каролайн. Горе няма нищо, заради което да се беспокоите. — Той се изкашля, отдалечи се на няколко крачки от бюрото. После отново обърна лице към нея. — С удоволствие ще ви покажа тази стая. Някой друг път. Но сега нека забравим това. Съгласна ли сте? — Той се усмихна. — Ще ви кажа само едно: тази стая е всичко, което имам. Място, където мога да медитирам, да бъда сам. Разбирате ли? Един мъж има нужда от такова място.

— Мисля, че мога да ви разбера. Много съжалявам за това, което направих.

Той пристъпи към нея, взе ръката ѝ и я стисна.

— Забравете го! Може би е нужно и двамата да проявяваме малко разбиране един към друг.

Той стоеше много близо до нея и Каролайн почувства това като електрически удар през тялото си. Дланта му беше топла, почти гореща. Виждаше как ноздрите му потръпват, когато поема въздух. После ръката, която държеше нейната, затрепери. Той веднага я пусна, отиде до едно шкафче зад бюрото си, отвори го и извади бутилка и чаша.

— Искате ли да пийнете нещо?

— Не, благодаря.

Той напълни до половина чашата с коняк и я изпи. Наля си още веднъж и върна бутилката в шкафа.

Когато се обърна, Каролайн видя, че лицето му беше леко поруменяло. Алкохолът, изглежда, го бе посъживил. Очите му отново имаха блъсък.

— Иска ми се да поговорим за Шадоуланд и историята му — каза Каролайн. — Интересува ме. Откога семейството ви живее тук?

— Друг път — отклони Бакстър и отпи от чашата си.

— На лентата не сте разказали много за това — продължи Каролайн. — Нито дума за нещата, които ме интересуват.

— Вие сте много любопитна, нали?

— Извинете...

— Не е нужно. Това е добра привичка. Един човек, когото познавах някога... — Той се прекъсна. Очите му отново помрачняха.

В този момент Миствър издаде кратък звук. В кабинета влезе Аделайн Дарк. Беше възбудена. Гледаше плахо и тревожно.

— Идвам заради Шеръд — каза тя. — Никъде не мога да го намеря. За последен път го видях във вестибюла, до вратата за мазето. Виках надолу, но никой не отговаряше.

Бакстър Мар сякаш се наелектризира. Рязко остави чашата на бюрото.

— В мазето ли?

— За последен път го видях във вестибюла — отвърна Аделайн боязливо.

— Търси ли го навсякъде другаде?

— Не можах да го намеря.

— Проклятие — каза той остро. — Колко пъти те предупреждавах, Ади! Защо, по дяволите, не ме слушаш?

Досега Каролайн не го бешевиждала така ядосан. Той изтича покрай Аделайн навън. Каролайн чу стъпките му във вестибюла.

Аделайн ѝ хвърли бърз поглед. После се обрна и също излезе. Каролайн я последва.

От дясната страна на вестибюла имаше ниша и в нея — врата. Сега тя беше отворена. Каролайн видя стълби, водещи надолу. Мазето се осветяваше от синкова светлина.

Сетне чу Бакстър Мар.

— Качвай се горе!

Последва подсмърчане. После отново високият, заповеднически глас на Бакстър Мар:

— Размърдай се, животно. Чуваш ли? Ще се качиш по тези стълби горе!

В следващия момент Каролайн видя и двамата. Мар буташе Шеръд пред себе си. Шеръд хленчеше тихо.

— Хайде, хайде — подвикваше Бакстър.

Шеръд изкачваше стълбите. Превръзката на ръката му се беше разхлабила. Бинтът висеше. Беше напоен с кръв.

Най-сетне той стигна до вратата. Аделайн отиде при него и го потупа по рамото. Той се дръпна и каза:

— Заети, Бай-ъд!

Бакстър Мар дишаше тежко.

— В бъдеще ще внимаваш повече, разбра ли ме? — нахвърли се той върху сестра си. — Заклевам се, че в противен случай ще го пратя в психиатрията. Ясно ли е?

— Не говори така, Бакстър — рече Аделайн умолително.

— Ще говоря както искам — отвърна той грубо. — А ти ще правиш каквото ти казвам. Това е клетва, Ади! Клетва! Знаеш, че не говоря празни приказки.

Той обърна гръб на сестра си и погледна Каролайн.

— Съжалявам, че станахте свидетелка на тази кавга. — След кратко мълчание той продължи: — Но може би така е по-добре. Сега знаете как стоят нещата в Шадоуланд. Никой не ме слуша. Всички смятат, че могат да се бунтуват. Да се бунтуват срещу мен.

Аделайн изведнъж се разхълща. При това не спираше да потупва Шеръд по гърба. Той гледаше през нея с празен поглед.

— Извинете ме — каза Каролайн и се обърна. В подножието на стълбите стоеше Оливър Мар. Тя безмълвно мина покрай него и се качи в стаята си.

Горе Джейн тъкмо затваряше вратата.

— Избърсах праха — обясни тя. — Каква е тая караница долу?

— Няма нищо.

— Скъпа моя — каза момичето, като се облегна на вратата, — нищо в тази къща не е нищо.

— Не искам да говоря за това.

— Както желаете — отвърна Джейн сухо. — Тогава да вървя да почистя стаята на господаря.

Каролайн, която тъкмо влизаше в стаята си, се спря.

— Стаята на мистър Мар? Къде е тя?

Джейн Гобъл повдигна вежди. С дясната си ръка посочи една голяма врата.

— Само на няколко крачки оттук — отвърна тя.

— Защо го казвате по такъв особен начин?

— О, няма нищо. — Джейн се ухили.

— Внимавайте какво говорите — предупреди я Каролайн.

Момичето сви рамене. Двете се гледаха. Погледът на Джейн беше дързък.

Каролайн изведнъж си спомни, че искаше да я запита нещо.

— Джейн, вие ми бяхте казали, че Нюел Шеридън често идва в тази къща. А той твърди, че е бил тук само три пъти.

Джейн погледна Каролайн с вещ поглед.

— Казах само, че намина... Но невинаги в тази къща, разбирате ли? Например, когато ме рисува, това става в апартамента над гаража.

— А, така ли. Значи наистина не идва често.

— Не. Ако това ви успокоява. — Джейн се засмя. — Нюел е много свестен човек, уверявам ви.

Каролайн изведнъж почувства симпатия към Джейн Гобъл. Сама не знаеше защо.

— Съжалявам, че одеве не бях любезна — каза тя.

— Малко съм нервна.

— Няма значение. В тази къща всички са нервни.

— Кавгата беше заради Шеръд. Той беше слязъл в мазето, а мистър Мар не желае това.

— Олеле — каза Джейн. — Бас държа, че Аделайн е вън от себе си, нали?

Тя се доближи до Каролайн и нещо от предишната антипатия се възвърна. Ако само не интимничеше така!

— Аделайн иска Шадоуланд — продължи Джейн. — Имението е на Бакстър. Но тя му е сестра и иска да получи своята част. Смята, че Оливър или някой друг ще наследи всичко, когато старият умре. Твърди, че има права. Може би е вярно.

— Откъде знаете всичко това?

— Аделайн ми го разказа. И освен това ги чух да се карат. Самата тя не ми е разправяла подробности. Само ми обясни как тя вижда нещата.

— Така ли? — Беше Оливър, качил се тихо по стълбите. — Мисля, че е по-добре да слезете долу. Ако нямате работа, ще ви измисля някаква.

— Да, сър, разбира се — отвърна Джейн. Хвърли бърз поглед към Каролайн и се отдалечи.

— Каролайн?

— Да, Оливър?

— Не бях много внимателен тази сутрин — каза той с усмивка.

— Но когато прекъснах разговора ви с Шеридън, наистина бях

разтревожен за баща си.

— Не е нужно да се извинявате.

— Съжалявам, че трябваше да наблюдавате това. Но причината е само в татковата загриженост за Шеръд. Той замълча. Понеже Каролайн не каза нищо, продължи: — Чух отчасти това, което ви разказа Джейн.

— Така ли?

— Може ли да влезем в стаята ви?

— Добре.

Влязоха. Оливър затвори вратата и погледна Каролайн.

— Някои от нещата, които Джейн ви каза, са верни. Но не са така прости, както тя ги представя.

— Не предполагах.

— Сигурно не сте. — Той се поколеба, после се усмихна: — Аделайн действително иска своя дял от имота. Поне на хартия. Въобразява си, че татко ще остави всичко на мен. Мисли, че аз може би ще го продам и тя ще остане на улицата. Просто не мога да ѝ обясня, че никога не бих направил такова нещо.

— Наистина не е нужно да ми давате обяснения.

— Но аз искам. И татко не може да я разубеди. Тя иска да види завещанието му. Но той не би го показал никому. И не би го променил.

— Оливър отново се поколеба. — Аделайн смята, че той може скоро да умре. Сърцето, нали разбирате?

— А баба ви и дядо ви? Те не са ли се разпоредили за това?

— Случаят е сложен — отвърна Оливър. Той направи няколко крачки из стаята и застана до леглото. — Истината е, че те не са имали високо мнение за Аделайн. Никой никога не е имал високо мнение за нея. Тя избягала от къщи и дядо ми я лишил от наследство. Държат в тайна причините, поради които го е направил. Но е факт. Сетне баща ми я приел отново. С годините у нея се загнезди страхът, че може пак да бъде прогонена. Тя съжалява за това, което е извършила на млади години.

— И аз си представях нещо подобно. Тя изглежда така мрачна.

Да. Но аз не мога да й помогна. Не мога да говоря с баща си за това. Ние сме си никак чужди. Не го познавам истински.

— Никой не познава родителите си. Във всеки случай — не истински.

Оливър бе станал сериозен.

— Нямах предвид това. През детството и юношеството ми татко повечето време отсъстваше. Не го виждах и не знаех къде се намира. Никога не казваше.

— А майка ви?

— Тя почина рано. Предаваха ме от една гувернантка на друга. Когато се случеше да се върне, татко странеше от всички в къщата, дори от мен. Беше или в мазето, или в стаята под купола. Никой, освен него не бива да влиза в тези две помещения.

— Разбирам. Каролайн не посмя да си признае, че вече го знае.

— За мене това беше странен живот — каза Оливър.

— Поласкана съм, че ми разказахте тези неща. — Каролайн?

— Да?

— Каролайн, не знам как да го кажа. — Той се поколеба, сбърчи чело и уморено се усмихна. — Моля ви да не ме разберете погрешно. Аз не желая това... Никой не го желае, освен може би Ади. Знам, че тя ви е убеждавала...

Каролайн се досети какво ще последва и вътрешно се затвори в себе си.

— Искам да кажа, че би трябвало да напуснете Шадоуланд — продължи Оливър. — Не, изслушайте ме, преди да отговорите. Това противоречи на всичко, което чувствам...

— Всичко, което чувствате?

— Да, Каролайн. — Той сякаш трудно намираше точните думи.

— Откакто сте тук, нещо се промени. Татко не е същият. Преди беше по-спокоен. Сега е възбуден, страшно възбуден. А това не е добре за него.

— Молите ме да напусна?

Той стоеше и я гледаше. После бавно приближи до нея и я погледна дълбоко в очите.

— Не — каза той. — Промених мнението си. Останете в Шадоуланд!

Каролайн се засмя.

— Много бързо мените мнението си.

Бяха съвсем близо един до друг. Тя знаеше, че ще я целуна. Той посегна към нея и тя усети ръцете му около кръста си.

— Каролайн, аз...

Вратата на стаята се отвори. Каролайн бързо отстъпи назад. Беше Аделайн. Сестрата на Бакстър Мар ги изгледа с присвiti очи. Зад нея стоеше Шеръд. На дълъг шнур висеше голям гущер от плат.

— Заети, Байд! — извика Шеръд.

Гласът на Аделайн прозвуча остро:

— Брат ми ви вика в кабинета си. — И след малка пауза: — Оливър, искам да говоря с теб! В моята стая, ако обичаш.

И излезе гордо изправена.

— Не се тревожете — каза Оливър успокоително. — И, моля ви, забравете това, което ви казах!

Каролайн кимна.

— Ще се опитам.

Той бързо стисна ръката ѝ. После излезе.

Каролайн стоеше до долния край на леглото си. Погледът ѝ бе отправен към стената. Там висеше картина на Нюел Шеридън. Колкото по-дълго я гледаше, толкова повече ѝ се струваше, че я обзема спокойствие.

Но това беше измамно чувство. Нямаше спокойствие в Шадоуланд.

На вечерята Бакстър Мар и Аделайн отново се караха и това така ядоса господаря на дома, че той започна да пие. По-късно Каролайн го видя във вестибиула със зачервени очи и вече леко залитащ. Тя излезе на разходка и пак попадна в ръцете на Нюел Шеридън.

— Не можете да ми избягате — каза той. — Кога ще разгледате Сънсет-хаус.

— Не тази вечер — отвърна тя, макар че много ѝ се искаше да отиде с него. Но се боеше, че Бакстър Мар ще я потърси.

— Какво прави Оливър?

— Почти не съм го виждала.

Побъриха малко. Каролайн му разказа за случилото се през деня, като спомена и това, че вечерта Бакстър Мар беше потърсил спасение в бутилката.

— Прави го понякога — каза Нюел. Тогава става доста странен и е трудно да се говори с него.

Дотърча Мистър и се спря при Каролайн. Нюел докосна леко ръката ѝ и си тръгна. Обзе я някакво чувство на щастие, каквото

никога не бе изпитвала. Погледа подире му, докато той вървеше към плажа, сетне се върна в къщата.

Когато се приближаваше към входа, видя на верандата Бакстър Мар. Той гледаше не нея, а Мистър. Но не каза нищо. Обърна се и напусна верандата.

До края на вечерта Каролайн нито го видя, нито го чу. Затова си легна рано. Лежеше в тъмната стая и се питаше дали наистина бе постъпила правилно, оставайки в Шадоуланд.

От високоговорителя се носеха нежните звуци на цигулка. Бяха стари мелодии. Звучаха хубаво, почти приспивно.

Сети се за Оливър и за това, че той за малко не я целуна.

Щеше ли да го допусне? Вероятно да. Оливър ѝ се струваше никак безпомощен. Може би строгостта на баща му го потискаше. И той беше пленник на обстоятелствата.

И той? Нима смяташе самата себе си за пленница? Та тя всеки момент можеше да си тръгне оттук, ако пожелаеше. Но тази мисъл не ѝ донесе успокоение.

Реши да се обади на Кора Флеминг следващата сутрин. Може би един глас отвън щеше да ѝ помогне.

С тази мисъл най-сетне заспа...

Събуди се от странна миризма. Отвори очи, но не помръдна.

Видя дългото черно наметало, призрачната фигура и разбра, че Бакстър Мар отново стои до леглото ѝ. На дифузната лунна светлина забеляза, че държи нещо в ръката си. Беше шише. В другата му ръка имаше кърпа. Внезапно той се обърна и бързо излезе от стаята. Вратата остави полуотворена.

Каролайн веднага стана и изтича до нея. Успя да го види как влиза в стаята си, само на няколко крачки от нейната.

Сърцето ѝ биеше лудо. Трепереше. Дишаше на пресекулки. Трябваше да се облегне на стената, за да не падне.

Какво ще прави? Какво искаше Бакстър Мар от нея, идвайки в стаята ѝ?

Странната миризма, която беше усетила при събуждането си, все още витаеше във въздуха. Беше неприятна.

Каролайн се тръшна на леглото. Нежната музика все още свиреше. После изведнъж спря. В стаята се възцари тишина.

Какво да прави? Може би ѝ стигаше толкова престой в Шадоуланд?

Внезапно отвън, някъде близо до къщата, се чуха писъци на жестоко мъчещо се животно. Каролайн беше убедена, че е Мистър. Писъците преминаха в протяжен рев, които внезапно се прекъсна.

Затръшна се врата. Веднага след това Каролайн чу бързи стъпки по стълбата.

Какво се беше случило?

Тя стана отново, облече пеньоара, нахлузи пантофите си и изтича навън.

Някой крещеше. Стори ѝ се гласът на Аделайн Дарк.

Каролайн се спусна по стълбите.

Горе отново се затръшна врата. В следващия момент Оливър профуча покрай нея. Изглежда, че не я забеляза.

Във вестибиула нямаше никой. Но през отворената врата на къщата долитаха гласове отвън. Каролайн приближи. Лъчът на джобен фенер беше насочен към тревната площ до входа. На светлината му тя разпозна Аделайн и Уебър.

Оливър я видя и бързо се приближи до нея.

— Останете на мястото си! — извика той. — Не отивайте понататък!

— Но какво има?

— Нищо. — Той я държеше здраво за ръката.

С едно дръпване Каролайн се освободи от него. Трябаше да види какво се беше случило. Застана до Джозеф Уебър и ужасено се вторачи в това, което лежеше на тревата.

— О, мис — каза Уебър и бързо отклони фенера.

Но не беше достатъчно бърз, за да скрие от Каролайн ужасната гледка. Кръвта, дългата, зееща рана на врата. Кучето лежеше на тревата. Очите му бяха неподвижни и мъртви.

— Върнете се в къщата — каза Аделайн Дарк. — Тук не е за вас.

Каролайн беше като парализирана и не помръдна.

— По-добре е да направите каквото тя ви казва, мис — пошепна й Уебър.

Каролайн все още не помръдваше.

От верандата над тях се чу кашлица. Каролайн погледна нагоре и видя бледото лице на Бакстър Мар. Той също гледаше вторачено

мъртвото животно.

— Как е станало това, Джозеф? — попита тя.

— Нямам представа — отвърна Уебър. — Чух шум тук долу и после намерих Мистър.

Оливър стоеше до Каролайн. Той хвана ръката ѝ и се опита да я отведе. Тя погледна нагоре към Бакстър Мар.

— Крадец — каза той спокойно. Гласът му беше съвършено безизразен. — Огледайте наоколо, Джозеф. Вземете със себе си оръжие. А като свършите с това, погребете кучето.

Каролайн бавно се извърна и се остави Оливър да я отведе в къщата. Във вестибиюла беше неестествено тихо.

— Искате ли да пийнете нещо за успокоение? — запита той.

Тя поклати глава. Той я съпроводи до стълбите.

— Забравете това! Мистър ще бъде погребан в семейната гробница.

Но Каролайн не можеше да го забрави.

Мистър беше мъртъв. Някой го беше убил. А Бакстър Мар бе идвал в стаята ѝ. Как можеше да забрави всичко това?

Утрото настъпи тихо и сиво. Клоните на един дъб, които достигаха до прозореца на Каролайн, блестяха мокри.

Кошмарни сънища бяха измъчвали Каролайн през цялата нощ. Отново и отново пред очите ѝ изникваше мъртвият Мистър, проснат на тревата.

Но при всяко събуждане тази картина се изместваше от друга: Бакстър Мар в черно наметало, застанал до леглото ѝ.

Какво ли бе имало в шишето, което той държеше?

И тази странна миризма?

Като смазана, Каролайн най-после стана, изкъпа се и се облече. После слезе долу за закуска. Беше сама в голямата трапезария. Елен, готовачката, ѝ сервира пържени яйца със сланина, препечени филийки и кафе.

— Другите вече ядоха каза жената. Сетне се прибра в кухнята.

Каролайн излезе от трапезарията с решението да попита Бакстър Мар защо бе идвал в стаята ѝ. Но когато се изправи пред вратата на кабинета, куражът я напусна. Беше прекалено нервна, за да задава въпроси. Потреперваше вътрешно само при мисълта, че ще застане срещу Бакстър Мар.

Колебливо сложи ръка върху дръжката на вратата. Пое дълбоко дъх и бавно я натисна. Вратата се отвори.

Бакстър Мар не беше там. Нежна музика огласяше помещението. Каролайн отиде до своята маса, седна и започна да пише.

Беше се така задълбочила в работата си, че се стресна, когато чу някой тихо да произнася името й. Обърна се.

На вратата стоеше Аделайн Дарк.

— Трябва да говоря с вас — прошепна тя.

Каролайн стана и пристъпи към нея.

— Не тук — помоли Аделайн. — Брат ми може да ни види.

Елате!

Прекосиха вестибюла и влязоха в малък салон. През спуснатите завеси едва-едва проникваща светлина.

— Заповядайте каза Аделайн, седнете. — Тя посочи един стол пред малко канапе. Каролайн седна на него, а Аделайн — на канапето.

— Знам, че не бях много любезна с вас — започна Аделайн. — Но за това си има причина.

— Не се съмнявам, че има причина — отвърна Каролайн хладно.

— Моля ви. — Гласът на Аделайн звучеше по-различно от досега, по-меко, по-дружески. — Става въпрос за молбата, която веднъж вече ви отправих. Сега я повтарям.

Каролайн се изправи.

— Знам какво искате да кажете — каза тя твърдо. — Можете да си спестите думите. Оставам в Шадоуланд. Решила съм го.

Аделайн Дарк беше сплела пръсти.

— Въпреки това ще трябва да ме изслушате — каза тя. — Тук е прекалено опасно за вас.

— И защо?

— Не мога да ви го кажа. Но трябва да ми повярвате.

— Твърдите, че има причини. Но не искате да ми ги назовете.

Гласът на Аделайн изведенъж стана писклив:

— Не мога да ги назова. — Замълча за момент, после продължи по-спокойно: — За ваше добро е, Каролайн. В момента мисля само за вас, не за собствените си желания. За вашата сигурност.

— Но не желаете да ми дадете обяснение?

— Повярвайте, ако можех, щях да го направя. Трябва да напуснете Шадоуланд. Трябва! Непрекъснато ще ви повтарям това.

Хлороформ...

Каролайн не знаеше защо тази дума внезапно изскочи в ума и. Появи се просто ей така.

Хлороформ... Това беше миризмата. Това съдържаше шишето в ръката на Бакстър Мар, когато той дойде в стаята и.

Аделайн продължаваше да говори. Тихо и възбудено. Но Каролайн вече не я слушаше. Беше съвсем сигурна. А от нейната стая Бакстър направо беше влязъл в своята. Трябваше да погледне там.

— Вие изобщо не ме слушате.

— Слушам ви.

Какво намерение беше имал? Защо беше внесъл в стаята ѝ хлороформ? И защо тя по-рано не се беше досетила за причината на тази миризма?

Тясната длан на Аделайн Дарк легна върху коляното на Каролайн.

— Трябва да ме изслушате — помоли жената настойчиво.

Каролайн рязко се изправи.

— Така ли? — попита тя. — Само губите своето време и моето.

В момента я владееше една-единствена мисъл: Да се увери.

Изтича до вратата и... се отдръпна. На прага стоеше Бакстър Мар.

— Аделайн! — каза той остро.

— О, Бакстър...

— Ще ти бъда много благодарен, ако си гледаш своите работи. Не завъртай главата и на Каролайн! Тя сама знае какво иска. А на мен ми е нужна тук. — Той повиши глас: — Проклетите ти заплахи са безсмислени.

— Не съм я заплашвала. Помолих я. О, Бакстър, ти не знаеш какво правиш.

— Аделайн!

Каролайн излезе от салона. Докато прекосяваше вестибюла, чуваше как Бакстър Мар продължава на висок глас да укорява сестра си.

Каролайн се върна в кабинета. Седна на своята работна маса и се опита да пише. Но беше прекалено възбудена и се отказа.

След известно време Бакстър Мар се появи на вратата.

— Опитайте се да извините Аделайн. — Той замълча за момент, после продължи: — Съжалявам, че непрекъснато трябва да ви моля за извинение.

— Не се беспокойте. — Каролайн стана. — Иска ми се да полегна за половин час. Може би ще се почувствам по-добре.

Бакстър Мар отиде до бюрото си и се тръшна в голямото кожено кресло.

— Нека остатъкът от днешния ден да ви бъде свободен.

Каролайн излезе от кабинета и се качи горе.

Стаята на Бакстър Мар беше от дясната страна на коридора. Вратата изглеждаше по-солидна от други врати в къщата. Дали ще се отвори?

Тя решително хвана бравата, завъртя я и вратата се отвори. Каролайн влезе в мрачна всекидневна.

Затвори вратата зад себе си и се огледа. Навсякъде тъмна кожа, тежко, тъмно дърво. По стените висяха мрачни картини.

Започна систематично да търси. Отваряше врати на шкафове и чекмеджета, но не намираше нищо.

Изтича в банята. Беше облицована с черни плочки. Погледът ѝ попадна върху шкафче-аптека. Отвори го. Бръснарски принадлежности, няколко кутийки лекарства, нищо друго.

Следваше огромната спалня. Леглото имаше формата на кораб. Каролайн никога не беше виждала подобно. Тъмночервени пердeta закриваха високите прозорци.

Претърси един скрин. В него имаше само бельо. Отиде при леглото. До него имаше тъмно нощно шкафче. Каролайн отвори вратичката му и там го видя. В шкафчето нямаше нищо друго, освен... шише и кърпа.

Извади шишето. На етикета имаше мъртвешки череп и две кръстосани кости. Отдолу пишеше „Хлороформ“. Каролайн предпазливо отпуши шишето, помириса го и вече беше сигурна.

Върна го в шкафчето, затвори вратата му и бързо излезе от стаята.

В своята стая се хвърли на леглото. Беше неспособна да мисли, да се справи със случилото се. Владееха я само страх и ужас.

Какво възнамеряваше да прави с нея Бакстър Мар?

Някой почука на вратата. Тя не отговори. Чукането се повтори.

— Мис Балард?

Беше Джейн Гобъл.

Каролайн стана и отвори вратата.

— Миствър Мар нареди да ви предам, че той и другите отиват в града за някои покупки. Каза, че днес няма нужда да работите повече.

— Благодаря ви, Джейн.

Момичето ѝ хвърли изпитателен поглед, обърна се и излезе. Каролайн затвори вратата. Сърцето ѝ силно биеше. Мислеше само за едно: стаята под купола!

Ето го удобния случай.

Но ключът. Ключът от бюрото беше в кафявото домашно сако на Бакстър Мар. Ако имаш късмет... Каролайн не размишлява повече. Излезе от стаята...

Домашното сако беше метнато върху коженото кресло пред бюрото. За момент Каролайн спря насред кабинета и се ослуша. Не се чуваше никакъв шум. Тя притича до бюрото и се спря отново с поглед, прикован в сакото. Редно ли беше това? Трябваше да го направи! Нещо вътре в нея я тласкаше.

С треперещи пръсти бръкна в десния джоб на сакото. Ключът беше там заедно с пакет цигари. Бързо го пъхна в ключалката на средното чекмедже. Изтегли го. В малка кутийка от лявата страна видя връзката от два ключа. Един за стаята под купола, един за мазето. Сложи ги в джоба си заедно с ключа от чекмеджето. Затвори чекмеджето и хукна навън. Коленете ѝ трепереха, докато изкачваше стълбите.

Пред вратата на стаята под купола се спря. Знаеше, че е загубена, ако някой я залови. Несъзнателно поклати глава.

С решително движение извади от джоба си връзката ключове и пъхна единия в ключалката. Той стана. Вратата се отвори и Каролайн пристъпи в напълно тъмно помещение. Потърси пипнешком ключа за осветлението, откри го и включи светлината.

Объркано се огледа. Намираше се в малка зала за прожекции. От едната страна имаше четири редици театрални столове, тапицирани с черен плюш. Всички прозорци бяха закрити с дебели, кървавочервени завеси. Срещу столовете имаше поставка, на която беше опънат филмов еcran.

Каролайн се обърна надясно. Недалеч от нея имаше вграден плот от тъмно дърво, върху който стоеше голям прожекционен апарат. До него различи бар от черно стъкло, върху който бяха наредени бутилки и чаши. И накрая върху малка маса откри няколко кутии за киноленти. Празна кутия лежеше до апаратата.

Каролайн отиде до нея, взе я в ръце и прочете на глас заглавието: Ройал Атак и Сена Елбън във „Вампирска кръв“.

Филм на ужасите? Имената на актьорите не ѝ говореха нищо. На кутията откри дата: 1942 година.

Отдавнашен филм.

Каролайн знаеше какво трябва да направи. Разгледа прожекционния апарат, откри шалтера и го натисна.

Екранът се освети. Появи се надпис: „Вампирска кръв“ с Ройал Атак и Сена Елбън.

Последваха други имена, съпроводени от зловещо биене на барабани във вихрен темпо. Сетне се появи тъмна фигура, крачеща по полски път в дъжд. Носеше широко черно наметало.

Филмът започна.

Но Каролайн не възприемаше ясно съдържанието му. Тя гледаше мъжа, Ройал Атак.

Това беше Бакстър Мар! Един млад Бакстър Мар, но без съмнение той. Говореше с младо, хубаво момиче. Сърцето на Каролайн заби лудо.

Момичето...

Виждаше на екрана себе си. Косата беше фризирана според тогавашната мода, но лицето...

После момичето изчезна, а Бакстър Мар се оказа в някакъв клуб. Изтягаше се в кожено кресло и пушеше с дълго цигаре. При това разговаряше с един възрастен господин.

Дали не се лъжеше? Приликата между нея и изпълнителката беше изумителна.

После се видя отново. Сама в спалнята си, тя седеше пред огледалото. Подпряла бе главата си с ръце. Сетне я повдигна и погледна директно в камерата.

— Това съм аз — шепнеше Каролайн, това съм аз!

Но знаеше, че не е тя. Друга се движеше нагоре на екрана: Сена Елбън.

Каролайн изтича до малката масичка, на която бе видяла другите кутии. Започна да ги взема една по една и да чете надписите им. „Цвете на дявола“. „Кървящият дух“, „Мъртвата в склада“. Бяха цял куп кутии и във всички филми главните изпълнители бяха Ройал Атак и Сена Елбън.

А после Каролайн откри върху една кутия допълнителен надпис: „Ан Хемптън като Сена Елбън“ беше изписано напряко през кутията с червени букви.

За момент дъхът ѝ секна. Ан Хемптън беше моминското име на майка ѝ, преди да се омъжи за Хари Балард.

Сега вече знаеше: В тези филми на ужасите играеше майка ѝ! Заедно с Бакстър Мар!

Каролайн постави кутиите на мястото им и отново се взря в екрана.

Сена Елбън, майка ѝ, играеше вампир с шумяща черна роба. Съвсем бавно тя се приближи към Ройал Атак. Той я обгърна с две ръце, пошепна ѝ нещо...

„Майка ми“, мислеше Каролайн покъртена.

Автоматично докосна нефритовия камък на дясната си ръка. После погледна към ръката на майка си, но Сена Елбън не носеше пръстен.

Не щастливият случай я бе довел в Шадоуланд при Бакстър Мар.

Мар го беше планирал!

Филмът продължаваше Каролайн гледаше майка си, слушаше ѝ да говори гласът на майка ѝ! Никога не го беше чувала.

Седеше като омагьосана. В една сцена Бакстър Мар измъчваše майка ѝ и това сякаш му доставяше удоволствие.

Когато филмът свърши, Каролайн отиде до масичката и взе друг.

Тук Сена Елбън имаше мистична власт над Ройал Атак. Той отчаяно се отгатваше да се освободи от нея. В една сцена от този филм Каролайн видя пръстена на ръката на Сена Елбън. Същият нефритов пръстен, който сега носеше тя. С това изчезна и последното ѝ съмнение, ако изобщо имаше такова.

В този момент осъзна колко много време беше минало, откакто се бе качила тук. Бързо изключи апаратата и излезе от залата.

Беше като в транс.

Докато тичаше надолу по желязната стълба, се спъна и за малко не падна. Тъкмо се бе изправила, когато чу, че долу пред входа спира кола.

Изтича по коридора и погледна през един от големите прозорци.

Беше ролс-ройсът. Аделайн Дарк тъкмо слизаше от него, Бакстър Мар се приближаваше към къщата.

Панически ужас обзе Каролайн. Ключовете! Трябаше да ги остави на мястото им, преди Бакстър Мар да е влязъл в кабинета.

Като подгонена, тя хукна по стълбите надолу.

Каролайн почти беше стигнала вестибюла, когато видя Бакстър Мар. Той отваряше вратата към кабинета си.

Какво да прави?

Само за миг се замисли. После последва Бакстър Мар. Той я погледна със странно гневен поглед.

— Поспах малко — произнесе тя с мъка. — Тъкмо исках да си продължа работата.

— Добре. — Той прекоси помещението и спря пред една от книжните лавици. После се върна до бюрото. Каролайн крадешком поглеждаше към кафявото домашно сако на креслото.

Поне да можеше по някакъв начин да пусне ключа от бюрото в джоба му! Но какво ще прави после с връзката ключове? Едва ли щеше да ѝ се удаде да я върне в чекмеджето. Най-доброто, което можеше да направи, бе да пусне и нея в джоба.

Но как? А ако сега му хрумне да облече сакото?

— Добре ли сте, Каролайн?

— Да.

Тя стоеше пред бюрото, до креслото.

— Струвате ми се малко бледа.

— Не, не, добре съм — увери го тя.

Мислеше за баща си, Хари Балард. Безброй пъти го беше питала за майка си. И той всеки път ѝ казваше, че я търси. Но тя бе изчезнала безследно. Винаги, когато го запиташе, той добиваше толкова измъчен вид! Несъмнено беше обичал майка ѝ. А тя го бе напуснала. Къде беше отишла?

Бакстър Мар знаеше.

Наложи се да говори:

— Успяхте ли да свършите всичко в града?

Той само сви рамене.

Каролайн се приближи още повече до бюрото. Ръката ѝ скришом търсеше джоба на сакото.

— Каролайн?

— Да?

— Вие обичате Шадоуланд, нали?

— Тук е чудесно.

— Съжалявам, че нямам повече време за вас — каза той и тръгна към нея. — Защо не ме поглеждате. Каролайн?

Тя го погледна в очите. Те бяха безизразни, макар че той се усмихваше.

Той бавно съблече лекото черно сако, което носеше. В същото го време Каролайн бръкна в джоба си и извади ключовете.

Той пристъпи към креслото, за да вземе домашното си сако от облегалката му. В този момент тя пусна ключовете в джоба му. Но не улучи и те с леко издрънчаване паднаха на пода.

Каролайн ужасена се обърна. В очите ѝ бликнаха сълзи.

Бакстър Мар се вцепени на сред движението си. Остана с протегната ръка, вперил очи в ключовете пред краката на Каролайн.

После я погледна.

— Можете ли да mi обясните това, Каролайн? — попита той. Гласът му звучеше спокойно, но усмивката бе разкривена.

— Вие сте Ройал Атак — каза Каролайн колкото можеше по-спокойно. — Сена Елбън е моята майка. Какво е станало с нея. Къде е тя.

Бакстър Мар мълчеше. Само я гледаше.

— Искам да го знам — каза тя остро. — Узнах всичко. Бях горе в помещението под купола. Видях я.

Бакстър Мар въздъхна. Наведе се бавно и вдигна ключовете. Взе домашното си сако от облегалката, пъхна ключовете в джоба му, облече го и грижливо го закопча. После заобиколи бюрото и отиде до стереоуредбата.

— Музиката не е отговор каза Каролайн. — Искам да знам всичко.

Той не обърна внимание на думите ѝ, а натисна копчето. Музика изпълни помещението. Беше мелодията „Самотни нощи“. Баща ѝ Хари Балард често я свиреше в детството ѝ.

— Обичам тази мелодия — рече Бакстър Мар тихо. Обичам старите мелодии. Всичките. Те ме връщат назад. Назад в едно друго време, в друг период от живота ми. Разбирайте какво искам да кажа, нали, Каролайн?

— Не, не разбирам.

Той се обърна и я погледна. Очите му бяха студени като стомана.

— Разбирайте какво искам да кажа, Каролайн! Напълно сигурен съм, че разбирайте!

— Разбирам само, че криете нещо от мен.

Били сте в помещението под купола процеди той и сега смятате, че знаете всичко. — Изведнъж гласът му стана много нежен. — Сега трябва да се омъжите за мен. Няма друг изход.

Каролайн го гледаше недоумяващо.

— Татко — извика някой откъм вратата.

Каролайн се обърна. В стаята беше влязъл Оливър.

— Каролайн, случило ли се е нещо?

Тя хвърли поглед към Бакстър.

— Нищо не се е случило каза той. Нали, Каролайн?

Искаше и се да разкаже всичко на Оливър. Но Бакстър я изгледа предупредително.

Тя отново се обърна към Оливър. Той се усмихна:

— Трябва да се връщам в Ню Йорк.

— Много добре — каза Бакстър Мар. Не ми е приятно, че стоя толкова малко, но сигурно си имаш причини.

Каролайн мълчеше. Не можеше да произнесе нито дума.

— Елате, Каролайн! — Бакстър Мар я хвана за ръката и я поведе към вратата. Стискаше я здраво.

— Ще се видим, преди да тръгна — извика Оливър след нея.

— Кажете нещо! — пошепна ѝ Бакстър Мар. — Кажете каквото и да е!

— Да! — извика Каролайн. — Добре!

Бакстър Мар я поведе към стълбите.

— Къде отиваме? — попита тя плахо.

Той не ѝ отговори, а я забута пред себе си по стълбите. Не изпускаше лакътя ѝ.

— Защо се качваме горе?

— Защото трябва — беше единственият му отговор.

Първият етаж, вторият. Бакстър Мар отведе Каролайн до стаята й.

— Какво ще правите? — попита тя тревожно.

— Ще ви заведа в стаята ви. Трябва да си починете.

— Но аз не искам! Искам да говоря с вас!

— По късно, Каролайн. По-късно ще разговаряме.

Тя направи опит да се изтръгне от него, но той само я стисна още по-здраво. С лявата ръка отвори вратата.

— Заповядайте, Каролайн.

Въведе я в стаята. Тогава изведенъж пусна ръката ѝ, бързо излезе и затвори вратата. Каролайн чу превъртане на ключ в ключалката.

— Пуснете ме! — Тя отчаяно дърпаше дръжката, но вратата беше заключена.

— Искам да си починете — извика Бакстър Мар откъм коридора.

— Почивайте и мислете за миналото! Припомните си! Припомните си!

— Какво да си припомня?

— Цялото онова блаженство — каза той. Сега гласът му беше така тих, че Каролайн трудно го разбираше. — Блаженото, мъртво минало. Всички онези тъжни и чудесни неща. Припомнни си! Припомнни си...

Той беше луд! Този човек беше изгубил разсъдъка си!

Но той продължаваше:

— След това ще разговаряме. Така, както трябва да разговаряме един с друг.

— Отворете вратата! — извика Каролайн.

— Не сега! Но ще се върна скоро. Не се страхувай. Няма от какво да се страхуваш.

Каролайн го чу как мина по коридора и влезе в стаята си. Несъзнателно потри ръката си на мястото, където я бе държал.

Ами сега? Не можеше да напусне стаята. Докога ли ще я държи затворена? Какви бяха намеренията му?

Беше ѝ казал, че трябва да се омъжи за него.

Разбира се, това не беше сериозно. Но колко странно беше разговарял с нея пред вратата! Имаше нова нотка в гласа му. И беше се обърнал към нея на „ти“.

Каролайн седна на леглото и се загледа през прозореца. Вън вече се бе здрачило. Скоро щеше да настъпи нощта.

Сена Елбън бе нейната майка.

Видя пръстена на ръката ѝ.

Къде се намираше майка ѝ? Така ѝ се искаше да говори с Бакстър Мар за това! Той я беше гледал толкова странно. Очите му имаха някакъв неразбираем израз.

Стана и започна да се разхожда из стаята. Какво да прави?

Изведнъж от високоговорителя се разнесе тиха музика. Мелодията „Синята луна“! Явно Бакстър Мар отново беше слязъл долу.

Отчаяние обзе Каролайн. Трябваше да се измъкне оттук.

Но как?

Мислеше за Оливър. Той беше някъде тук, в къщата. Сигурно още не беше заминат.

Ала тя подозираше, че той не би предприел нищо. Той беше напълно под влиянието на баща си. Освен това, кога го мина покрай него с Бакстър Мар, тя не направи нищо, за да събуди подозрението му.

Сети се за Нюел Шеридън Да можеше да отиде при него и да му разкаже всичко! Виждаше пред себе си изразителното му лице. О, как ѝ се искаше да избяга при него! А при това дори не знаеше къде живее. Известно ѝ беше само, че е някъде край залива. Сънсет-хаус.

Но как да излезе от стаята?

Мисълта, че е пленница, засили отчаянието ѝ.

Изтича до вратата и отново се опита да я отвори. Беше безнадеждно усилие. Спусна се към прозореца и тогава видя високия дъб, чийто клони опираха в стъклата. Сега вече Каролайн знаеше какво да прави.

Действаше като марионетка. Като в транс.

Съблече роклята си и я замени с груби джинси и червена блуза. Спусна се отново към прозореца и се опита да го отвори. Но нещо заяждаше. Опита отново, напрягайки всички сили. От високоговорителя се разнесе серенадата на Глен Милър „Лунна светлина“.

Прозорецът поддаде. Каролайн изхлипа от облекчение.

После решително стисна устни. Още веднъж пое дълбоко дъх, преди да стъпи на перваза и внимателно да се прехвърли на дебелия дъбов клон. Запридвижва се бавно по него, увиснала на ръце. Погледът ѝ беше вперен в ствола на дървото. Не биваше да поглежда надолу.

Беше вече съвсем близо до стъблото, когато ѝ мина ужасна мисъл: Ако Бакстър Мар я беше видял! Щеше да я причака в подножието на дъба и да я върне в стаята ѝ!

Ето че достигна стъблото. През отворения прозорец на стаята си все още чуваше музика.

Бакстър Мар живееше в миналото. Сега вече тя знаеше това.

Ръцете ѝ обгърнаха грапавия ствол. Бавно се заспуска надолу. Най-сетне усети твърда земя под краката си. Беше свободна!

Без да се бави нито секунда, тя удари на бяг...

Вече не разсъждаваше. Само името Нюел Шеридън я тласкаше напред.

Ето я къщата. Голяма и черна, тя се открояваше на вече почти тъмното небе. На първия етаж светеше.

Гледката накара сърцето ѝ да забие още по-бързо. Спусна се към къщата, изкачи няколко стъпала и потропа на входната врата.

— Нюел! — извика тя. — Нюел, аз съм. Каролайн!

Отговорът беше мълчание. Нищо в къщата не се движеше.

Отново потропа на вратата. После се опита да я отвори. Вратата отхвърча и се удари силно във вътрешната стена.

Каролайн видя преддверие, а от дясната страна — светлина, проникваща през процепа на една врата. Тя изтича към нея.

— Нюел!

Никакъв отговор. Отвори вратата. Беше ателие. Навсякъде картини. Висяха по стените, стояха на пода. Една полуготова картина беше облегната на голям статив. До него имаше маса, покрита с бои.

— Нюел! — извика Каролайн отново.

Никакъв отговор. Обзе я страх. Къде беше той?

Отново извика името му.

Изведнъж дочу отвън стъпки, приближаващи се към къщата. Чу някой да се качва по стълбите, да влиза в преддверието...

Гледаше вратата, изпълнена със страх.

Беше Нюел Шеридън. Застана в рамката на вратата, едър и мургав, и я погледна. Усмихна се, после смръщи чело. В ръката си държеше дълга въдичарска пръчка.

Носеше само тъмни шорти, от кръста нагоре беше гол. Явно бе ловил риба.

— Нюел — прошепна Каролайн, — аз...

— Добре дошла в Сънсет-хаус! — извика той.

Каролайн направи опит да се усмихне. Той изглеждаше така весел и безгрижен. Но усмивката се получи доста жалка.

— Изцапана ви е ръката — каза той. — А също и лицето. Освен това виждам странен израз в очите ви. На какво дължа това посещение? — попита той и се ухили.

Каролайн бавно се приближи към него. Той стана сериозен.

— Какво има, Каролайн?

Как да му го обясни? Все пак Бакстър Мар беше негов приятел.

— Аз... се спуснах по големия дъб до къщата — съобщи тя.

— Спуснахте се по дъба?

— Да. Затова съм така мръсна.

Той сбърчи чело.

— Каролайн, какво искате да кажете?

— Че в Шадоуланд не всичко е наред — пошепна тя.

Нюел остави пръчката на пода, хвана двете й ръце и я погледна в очите.

— Къщата ви е съвсем различна от това, което си представях — каза тя.

— Сънсет-хаус е на усамотено място — отвърна той спокойно.

— Къща на охлюв. Винаги е била такава. Всички я напускаха, дори аз. Но тя ми принадлежи и е подходящо място за рисуване. Но стига сме говорили за мене. Какво става в Шадоуланд?

— Бакстър Мар ме заключи в стаята ми.

Той я гледаше изумено. После се усмихна.

— По-добре седнете!

Заведе я до един стол, поставен редом с кушетка. Каролайн седна и вдигна очи към него. Още се чудеше как да му обясни всичко.

— Разказвайте! — подканя я той.

Каролайн преглътна.

— Не знаех къде да отида. Затова дотичах тук.

— Но защо?

— В Шадоуланд става нещо лошо.

Нюел се обърна и пристъпи към едно шкафче. Отвори го и извади бутилка.

— Мисля, че трябва да пийнете нещо — каза той. — Струва ми се, че не сте в най-добрата си форма.

— Не искам да пия — отклони Каролайн.
Той застана пред нея с бутилката в ръка и я погледна загрижено.

— Трябва всичко да ми разкажете.

— Мистър е мъртъв! Убит! — изтръгна се от нея.

— Големият дог?

— Да.

— Какво каза Бакстър за това?

— Мисли, че е бил крадец.

— Вероятно е така — каза Нюел. — Тук от време на време минават скитници.

— Не е бил крадец — възрази Каролайн.
Нюел върна бутилката в шкафчето.

— Какво искате да кажете?

— Бил е някой от Шадоуланд. Съвсем сигурна съм.
Нюел поклати глава.

— Вие сте много развлнувана, Каролайн. Всички обичаха Мистър. Погребаха ли го вече?

— Оливър каза, че ще го положат в семейната гробница.

— Така и предполагах. Там вече са погребани седем кучета.
Каролайн наведе глава.

— Но не това исках да ви разкажа — промърмори тя.

Нюел се приближи и коленичи пред нея. Постави ръка на коляното й.

— Значи нещо друго ви е разстроило така.

— Майка ми... — започна Каролайн. — Аз никога не съм я виждала.

Тя му разказа каквото знаеше за Ан Балард и как тя бе изчезнала от живота им — нейния и на баща й. Показа му пръстена.

— Качих се в помещението под купола. Знаех, че не бива да го правя, но го направих.

— И там открихте нещо?

Каролайн му разправи за филмите на ужасите и как бе познала майка си в тях.

— Сигурна съм, че беше тя.

После разказа как беше изпусната ключовете в присъствието на Бакстър Мар.

— Ужасно е. Защо той не ми каза всичко това? Какво ще прави сега?

Нюел отново взе ръката ѝ.

— Предполагам, че не ви е казал нищо само защото се е боял, че ще ви разстрои — отвърна той спокойно. — Не бива да се тревожите. Няма нищо обезпокоително, уверявам ви. — Той въздъхна. — Аз знаех за майка ви. Вероятно щях един ден да ви го разкажа, ако Бакстър не го беше сторил или вие самата не го бяхте открили. Аз може би съм единственият, освен Мар, който знае неговата тайна. Но всъщност не знам много. Само това, че Бакстър много я е обичал. А после той откри въс, Каролайн. И поиска да направи нещо за вас.

— Но... защо ви го е разказал?

— Бяхме пили заедно. В кабинета му. Музиката свиреше и... навярно е изпитал изведнъж желание да излезе душата си. Но както вече казах, не ми разправи много.

— Знаехте ли, че е бил актьор?

— Не. Това не. Той го пазеше в тайна. — Нюел погали ръката ѝ.

— Бакстър се радва, че сте тук. Сигурен съм, че при подходящ случай щеше да ви разкаже всичко.

— Сестра му дали знае?

— Това не мога да ви кажа.

— Той ми заяви, че трябва да се омъжа за него. Това било единственият изход.

Нюел гръмко се изсмя.

— Мили боже! — извика той. — И вие го взехте за сериозно?

Каролайн не знаеше какво да отговори. Съвсем явно бе, че думите ѝ не правят никакво впечатление на Нюел Шеридън. Той не мислеше, че всичко това е сериозно. Но тя беше сигурна! Отново започна да я обзema страх.

— Той ме заключи в стаята ми! — повтори тя.

— Но моля ви се! Хайде, пийнете една чашка с мен! Това ще ви успокои.

— Вие не ми вярвате. — Каролайн беше разочарована.

— Заключил ви в стаята! Може би ще кажете и че ви е бил?

— Не, това, разбира се, не — отвърна тя колебливо.

— Той какво ви каза?

— Искаше да си почина.

— Ето, виждате ли. — Нюел замълча и я погледна развеселено със сините си очи. — Забелязал е, че сте нервна, и е сметнал за най-разумно да си починете.

Беше безсмислено. Той просто не можеше да повярва, че в Шадоуланд има нещо нередно.

— Вие сте едно глупаво малко момиче с голяма фантазия. Вземете тази чаша!

— Нюел, трябва да ми повярвате! — каза тя умолително. — Нещо не е наред в тази къща! Вие ми казахте, че сте я посещавали само три пъти. Така че не можете да знаете какво става там. Той се държи с Шеръд направо ужасно. Без никаква причина. Крещи на Аделайн. Държи се просто ненормално.

Тя прехапа долната си устна, преди да продължи:

— А... там има някакво мазе, в което слиза и прекарва много време. Какво прави там, Нюел?

— Каролайн. — Той се усмихваше. — Всеки мъж има своите тайни. Би трявало да знаете това.

— Разбира се. Но... но вие не сте живели така близо до него, както аз. Не сте видели това, което аз видях...

— И какво видяхте?

Каролайн стреснато се обърна към този глас. Бакстър Мар стоеше на вратата. До него видя Джозеф Уебър.

Нюел Шерицън пусна ръката ѝ и се изправи.

Бакстър Мар се усмихваше, но очите му я гледаха мрачно и заплашително.

— Какво ти разправи тя, Нюел? Че съм я заключил в стаята ѝ?

— Да. Обаче...

Бакстър Мар се засмя снизходително.

— Джозеф ви е видял как бягате, Каролайн — обясни той. — Доста рисковано приключение — да се спуснете по дървото. Не помислихте ли колко лесно можете да паднете?

Каролайн не знаеше какво да отговори. Затова замълча.

— Трябва да ми кажеш какво е станало — обърна се Нюел към Бакстър Мар. — Каролайн дойде тук не на себе си.

— Няма много за казване — отвърна Бакстър, — освен че Каролайн беше много възбудена и аз настоях да си почине.

Нюел погледна Каролайн.

— Виждате ли?

Тя все още не можеше да произнесе нито дума. Страхът пронизваше тялото ѝ като леден студ. Сърцето ѝ биеше почти болезнено.

— Оставих я само за няколко минути в стаята ѝ — продължи Бакстър спокойно. — После се качих и отворих вратата. Но тя беше изчезнала. Малко след това дойде Джозеф...

— Беше ли заключил вратата? — попита Нюел.

— Реших, че е по-добре така. Тя изглеждаше превъзбудена. — Той се поколеба. — Може би не трябваше да го правя. Сега разбирам.

— Не искам да се връщам с вас в Шадоуланд — заяви Каролайн. Усмивката на Бакстър Мар беше широка и открита.

— Хайде, хайде. Не се заричайте, преди да сте чули всичко. Щом излязох от стаята ви, се обадих на доктор Майлънд и го помолих да дойде. Той ви чака. Отзыва се веднага на молбата ми. Сега какво ще кажете, Каролайн?

— Доктор Майлънд?

— Да. — Той разпери пръсти и замислено ги погледна. — Бях много разтревожен за вас, мила моя.

Топло чувство на облекчение изпълни Каролайн. Новината, че доктор Майлънд се намира в Шадоуланд, променяше всичко. С него тя можеше да говори. Той щеше да я изслуша. Щеше да я посъветва какво да прави.

— Виждате ли, Каролайн — рече Нюел, — всичко е наред.

— Да се спуснете по дървото! — Бакстър Мар поклати глава. — Не биваше да правите това.

— Съжалявам — промърмори Каролайн.

— Нека го забравим. Съгласна ли сте?

Каролайн стана. Нюел ѝ се усмихна. Сложи нежно ръка на рамото ѝ и се наведе към нея.

— Ще бъда тук, ако имате нужда от мен — прошепна той.

— Тръгваме ли? — попита Каролайн.

— Да — отвърна Бакстър Мар. — Виждам, че трябва да ви обясня много неща.

Каролайн хвърли поглед към Нюел. Той беше смръщил чело и гледаше в земята. Внезапно вдигна глава.

— Ужасно съжалявам — каза той на Бакстър Мар.

— Не мисли за това — отвърна Бакстър. — А сега да тръгваме! Не искам Джордж да ни чака прекалено дълго. Беше много любезно от негова страна да дойде веднага.

Нюел ги изпрати до вратата на къщата. Когато се сбогуваше с Каролайн, ѝ прошепна:

— Не забравяйте!

Тя мълчаливо кимна. После редом с Бакстър Мар излезе навън в нощта. Джозеф Уебър ги следваше.

Известно време вървяха мълчаливо. После Бакстър Мар каза кратко:

— Много се разтревожих.

— Нюел беше прав — промърмори тя.

— Нюел?

— Той каза, че съм глупаво малко момиче.

Бакстър Мар не отговори. Отново се възцари мълчание. Каролайн усещаше високата, тъмна фигура до себе си като някаква гигантска сянка. И изведенъж предишният страх започна да я обзема отново. Знаеше, че е неоснователен, след като доктор Майтънд я чакаше в Шадоуланд.

Бакстър Мар беше толкова мълчалив! Искаше ѝ се той да каже нещо!

— Ще ви обясня всичко, Каролайн — рече той изведенъж. — Няма от какво да се страхувате.

Трябва да знаете всичко. Тогава ще погледнете другояче на нещата.

Още отдалеч видяха къщата. Силуетът ѝ се открояваше тъмен, почти заплашителен на фона на небето. Пресякоха градината и стигнаха до входа за колите.

— Къде е колата на доктор Майтънд? — попита Каролайн.

— Оттатък при гаражите — отвърна Бакстър. — Джозеф трябва да прегледа водната помпа. Нещо не е наред.

Извървяха алеята за колите и стигнаха до входа на къщата. Бакстър отвори вратата и влязоха.

Във вестибиюла се чуваше лека музика.

— Къде е той?

— Кой? — попита Бакстър Мар кратко.

— Доктор Майтънд.

Бакстър Мар внимателно затвори вратата.

После се обърна към Каролайн:

— Елате!

Тръгнаха към кабинета.

— Каролайн?

— Да?

— Излъгах ви.

Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ. Страхът я стисна за гърлото като железен юмрук.

— Джордж не е тук.

— Доктор Майлънд... не е... тук? — изтръгна се от Каролайн.

— Не. — Той я хвана за лакътя. — Но бъдете съвсем спокойна.

Сега ще идем в кабинета и там ще ви обясня всичко.

Острият глас на Аделайн Дарк накара и двамата да се обърнат. Беше излязла от една врата на отсрещната страна на вестибюла.

— Бакстър, искам да говоря с теб! — заяви тя.

Мършавото ѝ, птицеподобно лице беше гневно. Очите ѝ бяха вперни в брат ѝ. Устните ѝ трепереха от потискано вълнение.

— Какво има? — попита Бакстър рязко.

Аделайн се приближи плътно до него.

— Намерих Шеръд заключен в шкафа при метлите — каза тя възмутено. Това е твоя работа! Знам, че си ти. Не отричай!

— Нищо не отричам, Ади.

— Той беше съвсем объркан...

Бакстър се изсмя.

— Объркан? Боже мой, та той винаги е объркан.

— Как може да си толкова безсърден!

— Имаш право. Аз го затворих. Непрекъснато вървеше подир мене и мрънкаше някакви глупости. Не мога да понасям повече това. Колко пъти ти казах да се погрижиш да не ми се мярка пред очите. Следващия път ще го набия...

— Млъкни! — изписка Аделайн. — Не можеш да го направиш! Той е мой син. Дължен си да се съобразяваш с това, да бъдеш внимателен към него.

С рязко движение Бакстър Мар улови китката на сестра си, като я гледаше мрачно. В очите на жената се появи страх.

— Слушай — каза той. Гласът му звучеше кротко и спокойно: — Това е моят дом. Моят! Разбиращ ли? Тук мога да правя каквото си искам. И искам този проклет идиот да не ми се пречка. Ти си го дресирала да ходи подир мен като куче. Опитала си се да му внущиш, че трябва да е мил с мен. Но аз не желая да върви навсякъде подире ми! Ще му кажеш да не го прави. Ясно ли е?

Аделайн Дарк изведнъж вдигна ръка и удари брат си по лицето. Той пусна другата ѝ ръка и я изгледа спокойно.

— Забранявам ти веднъж завинаги да ми говориш с такъв тон — каза тя. После се обърна и излезе.

Бакстър каза на Каролайн:

— Хайде, елате в кабинета. Не съм забравил.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини.

— Съжалявам — каза Бакстър Мар. Той се спря пред бюрото. — Не мога другояче. Някой трябва да вразумява от време на време тази глупава жена.

Каролайн мълчеше.

— Моля, седнете — каза Бакстър Мар. Сочеше удобното кресло до камината.

Каролайн не искаше да седне. Беше прекалено развълнувана. Защо я беше изльгал, че доктор Майлънд е тук?

Искаше ѝ се да напусне този дом веднага. Но я спираше желанието ѝ да научи всичко за майка си. Най-вече — каква е била връзката ѝ с Бакстър Мар.

Отпусна се полека в креслото. Погледна към Бакстър. Лицето му беше бледо. В тъмните му очи гореше странен пламък. Бавно се приближи до нея.

— Много съжалявам за всичко — започна той. — Сигурно сте били много шокирана, когато сте открили това за Ан.

За пръв път произнасяше името на майка ѝ. Говореше така, сякаш ставаше дума за някой, когото тя не познава. Но тя действително не познаваше майка си. Каролайн беше подгответа за всичко.

Колкото и нетърпеливо да чакаше изповедта му, трябваше преди това да го попита нещо.

— Защо ме изльгахте за доктор Майлънд?

— Трябваше да ви върна обратно. Бяхте разтревожена и си мислехте нежелателни работи.

Той ѝ се усмихна. После се обърна и направи две крачки към вратата. Там се обърна отново. Заговори така тихо, че тя трябаше да се напряга, за да го разбере.

— На вашата възраст вече би трябало да знаете нещо за любовта. Имали ли сте много приятели?

— Нито едното, нито другото — отвърна тя кратко.

— Да си представим, че има един човек, към когото сте много привързана. Който значи много за вас.

Той замълча. Гласът му леко трепереше. Беше пребледнял още повече. Каролайн забеляза, че и дясната му ръка трепери.

— Може би това наистина не ви е познато. Но момиче като вас, което изглежда като вас... Нали ме разбирате?

— Не разбирам нито дума — отвърна Каролайн.

Той въздъхна дълбоко. Бавно отиде до бюрото си. Натисна копчето на стереоуредбата. Разнесе се нежна музика. Мелодията се наричаше „В мъглата“. Каролайн много я обичаше.

— Това беше една от любимите площи на майка ви — каза той.

Каролайн го наблюдаваше. Мислите му като ли бяха далеч оттук.

— Каква беше майка ми? — попита тя.

— Как мога да ви го объясня? Беше като лунната светлина, като някакъв сън. Като сладък спомен, дори когато беше още жива.

Една надежда умря у Каролайн. Беше подозирала, че майка ѝ вече не е между живите, но потвърждението ѝ подейства като шок. Известно време не беше способна да произнесе нито дума. Накрая от нея се изтръгна въпросът:

— Тя обичаше ли ви?

Бакстър Мар подскочи.

— Ан, ти го знаеш... ти го знаеш! — извика той.

Нарече я Ан! Това не ѝ убягна, но тя не го поправи.

— Исках да кажа, Каролайн — поправи се той сам. — Извинете.

Да, ние се обичахме. Бяхме идеалната двойка.

— Но защо се е омъжила за баща ми?

— Тя се върна при мен! — отвърна той бурно. — Не можеше да живее без мен. Привличахме се като магнити. Не мога да ви опиша съвместния ни живот. Беше като музика, като най-съвършената музика.

Каролайн не каза нищо.

— Не исках да го знаете — продължи той. — Но сега трябва да ви го кажа. Затова ви доведох тук. Направих го по свой начин, Каролайн.

Той помълча, после продължи:

— Онова помещение е моето светилище, разбирате ли? Отивам там, за да бъда отново с нея. Когато съм горе, всичко е както някога. Годините се стопяват. Можете ли да разберете това?

— Може би.

— Естествено, че го разбирате. Кой, ако не вие?

— Защо казахте, че трябва да се омъжа за вас? — изплъзна се от Каролайн. В следващия момент тя съжали за въпроса си.

Той отмества назад глава и се разсмя. Беше някакъв див смях, който секна така, както бе избухнал. После той я изгледа.

— Това не означава нищо, Каролайн. Абсолютно нищо.

Наведе се леко напред. Очите му блестяха като стъкло.

— Останете при мен, Каролайн! Не ме изоставяйте! Останете в Шадоуланд! Ще работим върху моята книга. Ще ми помогате. Много неща не мога да направя сам. Вече ви казах.

Поколеба се, преди да продължи:

— Имам нужда от вас, Каролайн! — Отново пристъпи към нея.

— Разбирате ме, нали? Кажете, че ме разбирате!

Тези очи! Това напрегнато лице! От него се излъчваше нещо неописуемо, нещо, което едновременно възбуждаше и ужасяваше Каролайн.

Беше прекалено много за нея. Тя скочи и избяга от кабинета. На вратата се обърна. Той стоеше неподвижно, с гръб към нея. Стори ѝ се, че раменете му тръпнат.

Каролайн не знаеше към кого да се обърне. Нямаше никой, с когото да поговори, освен може би Нюел Шеридън. Но той не ѝ вярваше.

Спусна се към стълбите. Привличаше я тишината на стаята ѝ. Нямаше друго място, където да остане сама.

Изтича горе, влезе в стаята си и заключи вратата. За миг се спря. Отново си спомни погледа на Бакстър и думите му.

До момента съвсем тиха, музиката изведнъж се усили до краен предел.

Каролайн седна на ръба на леглото и закри лицето си с ръце.

Тромpetи я оглушаваха, редувайки се с барабанни удари. Стаята се изпълни с диви ритми.

— Спрете... спрете! — шепнеше тя, сякаш задушавайки се.

Но музиката не спираше. Стана още по-силна. Беше влудяващо.

— Нюел, Нюел! — шепнеше Каролайн.

А майка ѝ беше обичала този човек! Какво да прави?

Трябаше да говори с някого. Непременно. Не с Бакстър Мар, не сега. В момента не искаше да го вижда.

Какво ли беше известно на Аделайн? Може би тя знаеше някои неща.

Музиката изведнъж секна. Настъпилата внезапно тишина беше почти потискаща. Това бе мрачното мълчание на Шадоуланд.

Отнякъде долетя крясък на птица. Беше сойка. Крясъкът ѝ прозвуча странно чуждо.

Каролайн стана. Отвори вратата и излезе в коридора.

Трябаше да намери Аделайн Дарк.

Дали Оливър беше заминал вече за Ню Йорк?

Каролайн се спусна тичешком по стълбите. Когато стигна във вестибиула, хвърли боязлив поглед към кабинета. Но вратата беше затворена.

— Каролайн!

На вратата на салона стоеше Аделайн Дарк и ѝ махаше. Каролайн изтича при нея.

— Искам да говоря с вас — каза тя тихо.

— И аз с вас — прошепна Аделайн. — Елате.

Каролайн я последва в салона. Гореше само една лампа. Висяща лампа със син кристален абажур.

— Седнете тук! — Аделайн Дарк ѝ посочи един стол до масата и седна на друг срещу нея.

— Време е да ви кажа някои неща — започна тя. — Съжалявам, че трябва да го направя, но няма друг начин. Бакстър рядко влиза тук. Така че можем да сме спокойни, поне за известно време.

— Време е да ми кажете някои неща? — повтори Каролайн. — Не ви разбирам напълно.

Аделайн кимна.

— Често седя тук сама. Опитвам се да намеря мир и покой. Но не намирам нито едното, нито другото.

Едно малко чекмедже на предната страна на масата беше леко отворено. Каролайн хвърли поглед към него и видя, че вътре лежеше пистолет. Аделайн Дарк беше проследила погледа ѝ. Подчертано бавно тя затвори чекмеджето. После отново обърна очи към Каролайн.

— Брат ми е прокълнат — каза тя. — Прокълнат и изгубен.

Аделайн Дарк беше някак различна от друг път. Устните ѝ не трепереха както обикновено, очите ѝ гледаха спокойно, макар че в тях се четеше своеобразна напрегнатост.

Само по лекото треперене на пръстите ѝ, които нервно барабаняха по масата, се познаваше колко възбудена е вътрешно. Каролайн беше сигурна, че тази жена знаеше нещо за Бакстър Мар.

— Замина ли си Оливър? — попита тя.

— Да, Оливър се върна в Ню Йорк. Така е по-добре.

От гледна точка на Аделайн Дарк това може би бе вярно, но Каролайн се почувства още по-самотна.

— Може би вече сте чули, че аз искам да получа своя дял от Шадоуланд — започна жената отведенъж. — Това е истина. Всичко е записано на името на брат ми. И той не го изпуска. Когато умре, аз няма да притежавам нищо. И какво ще стане тогава с Шеръд?

— Сигурна съм, че брат ви се е погрижил за това.

Аделайн се изсмя. Прозвуча почти призрачно.

— Вие не разбирате абсолютно нищо, Каролайн Балард — каза тя грубо. — Не познавате брат ми. Вие сте чужд човек, довеян тук от странна случайност.

Тя се поколеба, сетне продължи:

— Брат ми бие Шеръд. Знаете какъв е синът ми. Напълно безобиден. Но Бакстър го тормози така, че вече не издържам. Трябва да се предприеме нещо. Той иска да го даде в психиатрична клиника. — Тя замълча за момент. — Но това не е единствената ми грижа.

— Какво искате да кажете?

Аделайн Дарк не отговори веднага. Лицето ѝ доби измъчен израз. Сякаш ѝ се искаше да каже нещо, но не можеше да се реши. Отметна леко глава назад и сплете ръце в скута си.

— Всичко свърши — каза тя тихо. — В Шадоуланд никога не е имало добри времена, но сега изчезна и малкото спокойствие, което имахме. И за това е виновен този луд!

— Брат ви?

— Да. Той е побъркан. Не може да не сте забелязали. Ненормален е. — Тя замълча. След няколко секунди продължи: — Сега е горе, в проклетата зала под купола. Сам със своята лудост! Той е извършил престъпление, Каролайн. Това е семейна тайна, но сега вече няма причини да мълча.

Каролайн не каза нищо. Гледаше развлъннуваната жена с растяющо беспокойство.

— Всички се опитваха да му помогнат — продължи Аделайн Дарк. — Но сега вече никой не може да му помогне. — Тя пое дълбоко дъх. — Той ще се позадържи горе. Така че можете без риск да видите какво крие толкова време от света.

— Да видя?

— Да. Можете спокойно да слезете в мазето и там да разберете всичко. Аз няма да дойда с вас. Не мога да го понеса! Не мога да го гледам, но...

— Какво въщност се опитвате да mi кажете?

— Ще разберете всичко сама. Така ще е най-добре. Ако ви го кажа, няма да mi повярвате. Все едно, ще искате да се убедите със собствените си очи.

— Но той може да слезе долу — възрази Каролайн.

Аделайн Дарк поклати глава. Очите ѝ не изпускаха очите на Каролайн.

— Не. Днес е много развлъннуван. Стигнал е някак до мъртва точка. Нищо не може да vi се случи долу.

— Но...

Аделайн ѝ даде знак с ръка да замълчи. Разкопча роклята си и извади ключ, който висеше на тънка златна верижка около врата ѝ. Откачи го от верижката и го подаде на Каролайн.

— Ето! С него ще отключите вратата.

Каролайн колебливо взе ключа.

— Ще разберете всичко — настояваше Аделайн Дарк. — Тръгвайте! Побързайте! И след като узнаете всичко, не губете време! Напуснете таза къща! Бягайте! Бягайте, за да спасите живота си!

— Заети, Бай-ъд!

Жената стреснато се обърна. Беше Шеръд. Тъкмо влизаше, влачейки големия си гущер на връвчица зад себе си. За момент се спря

и изгледа Каролайн с големите си детски очи, невинни, лишени от всякакво нормално чувство.

Изведнъж той започна да тича в кръг. При това движеше устни и гледаше влачещия се след него гущер.

— Ела тук, момчето ми! — нареди му Аделайн Дарк.

Шеръд спря и погледна майка си неразбиращо.

— Ела, миличък... миличък мой! — Гласът ѝ звучеше нежно.

Шеръд бавно се доближи до майка си.

Но жената гледаше Каролайн.

— Вървете! Побързайте! Казах ви каквото можах. Оттук нататък всичко е във вашите ръце.

С ключа в ръка, Каролайн напусна салона. Къщата изглеждаше по-тиха от всякога. Стъпките ѝ ехтяха, докато пресичаше вестибюла.

Тя тръгна на пръсти. Постепенно я обземаше страх, необясним, ужасен страх. Аделайн Дарк бе говорила така странно, сякаш искаше да я подготви за някакъв кошмар...

Каролайн стигна до вратата, която водеше към мазето. Там се спря. Да слезе ли наистина?

Трябваше да го направи.

Каролайн отвори вратата. Мазето беше осветено от студена синя светлина.

Спусна се по стълбата. Продължи по оскъдно осветен коридор. Спра пред една врата в края му. Беше массивна дървена врата с катинар. Тук трябва да бе тайнственото помещение!

Каролайн извади ключа и го пъхна в ключалката. Превъртя го и катинарът се отвори. Тя го измъкна от халката и го пусна на пода.

После натисна вратата. Тя безшумно се отвори навътре и пред Каролайн се откри голямо помещение, осветено от тъмночервена светлина.

Като вкаменена, Каролайн се взираше в горящите черни свещи и в трите големи черни ковчега, поставени върху широк подиум.

Не се решаваше да се доближи. Студен дъх на плесен я бълсна в лицето. Сега страхът я връхлетя като вълна. По високите гладки стени сякаш танцуваха сенки. Носеше се силен мириз на тамян.

Каролайн нерешително пристъпи прага. Тъмночервената светлина идваше от скрит източник. Лъчът ѝ беше насочен към една от стените, където висяха няколко картини. Каролайн разпозна на тях

майка си. Това трябва да бяха картините, чиито места горе в къщата бяха празни.

Каролайн бавно се приближи до подиума с трите ковчега. Зад тях имаше широка етажерка със стотици фотографии, между които се издигаше димът на черни свещи. Други фотографии висяха в златни рамки по стените.

Подът беше покрит с дебели килими. В ъглите висеше тъмночервено кадифе. То падаше на тежки гънки от черния таван до пода. Пред четирите стени на помещението стояха месингови кандила, от които се издигаше тамян.

Каролайн вече беше до ковчезите. Видя, че два от тях са отворени. Само един беше затворен. Наведе се, за да разгледа по-добре снимките на лавицата. Всичките показваха майка й и Бакстър Мар, засмени, хванати за ръце, нежно прегърнати.

Погледът ѝ се върна към затворения ковчег. Дъхът ѝ секна. Ужас я вцепени.

Капакът на ковчега беше от стъкло. Видя глава и скръстените ръце на жена. Около главата бяха наредени увехнали цветя.

Това беше майка ѝ! Ан Балард! Каролайн се взираше в мъртвата като омагьосана. В ужаса си тя високо изстена.

В този момент се разнесе тиха музика. Каролайн я възприе само с подсъзнанието си. Стоеше напълно неподвижна и гледаше майка си. Лицето ѝ беше като стар пергамент, очите затворени.

Каролайн притисна с ръка устата си, за да не извика.

Музиката свиреше тихо. Пламъкът на свещите трепкаше.

Каролайн погледна към другите два ковчега. Те бяха празни. Вътрешността им беше подплатена с бял сатен. Върху сатенената възглавница лежеше по една червена роза, една-единствена червена роза.

Каролайн изведнъж осъзна, че от няколко минути в помещението звучи музика. Това означаваше, че Бакстър Мар се беше върнал в кабинета си!

Тя изплашено се обърна с намерението да напусне ужасното място. Но на прага стоеше Бакстър Мар и се усмихваше.

Стори ѝ се по-едър от всякога. Очите му сякаш бяха станали още по-тъмни. Устата му беше пурпурночервена. Явно се беше гримирал. Изглеждаше също както във филмите на ужасите, които Каролайн бе

видяла в помещението под купола. Дълго черно наметало обгръщаше с широки гънки фигурата му.

Здравей, мое съкровище? — извика той.

Тези очи! Никога Каролайн не бе изпитвала такова силно отвращение от нещо, както в тази секунда, когато погледна Бакстър Мар в очите.

Той я наблюдаваше, беше се втренчил в нея с израз на враждебно спокойствие. Светлината на свещите се отразяваше в черните му зеници. Това бяха зли, коварни очи. Очи, в които блестеше безумието.

Това е майка ми — каза Каролайн тихо.

Той не отвърна нищо. Пристигна няколко крачки към нея. Каролайн се препъна, отстъпвайки назад към ковчега. Усети ръцете му на лакътя си.

— Да — каза той. — Нашият живот беше живот-мечта, както знаете. — Гласът му звучеше благо, както винаги, но на Каролайн ѝ се струваше, че долавя в него безумието. — Ние се обичахме и аз мислех, че... Но да оставим това.

Беше скрил ръце в джобовете на наметалото си.

Трябваше да го накара да говори, инак — тя чувстваше това — щеше да се случи нещо ужасно.

— Вие убихте Мистър, нали?

— Да. Той беше мой. Обичаше ме. А после дойдохте вие и той започна да се привързва към вас. Не можех да допусна това! Бях загубил вече твърде много. Твърде много. Затова го убих.

Настигна мълчание. Бакстър Мар я гледаше твърдо в очите.

— Как умря майка ми?

Той се засмя тихо.

— Ние двамата бяхме открили щастие, необвързано с никакво място, с никакво време. Но един ден тя избяга. Не бяхме се оженили, а тя очакваше дете.

Каролайн почувства как я побиват студени тръпки.

— Да — потвърди Бакстър Мар нежно. — Това дете си ти. Аз съм твоят баща, а не Хари Балард. Разбираш ли?

Той леко повиши глас.

— Той се е оженил за нея — навярно от състрадание. Не зная от какви подбуди един мъж може да направи това. Но все едно. Аз я търсих безуспешно. Ала тя... — той се усмихна с разкривена усмивка,

— тя се върна в моите обятия. Не можеше да живее без мен. Обичаше те, но мен обичаше повече.

Каролайн не можеше да произнесе нито звук.

— Аз съм твоят баща. Аз, аз! — извика той.

Приближи се още една крачка към нея. Тя виждаше как буйно се повдигат гърдите му под черното наметало.

— Тя ме обичаше — каза той. — И аз я обичах. Дадох ѝ всичко, което желаеше, разбираш ли? Бяхме винаги заедно. Хората говореха за нашата любов. Вече не снимахме филми, но... — Раменете му потръпнаха и той смръщи чело.

— Но какво? — попита Каролайн. Тя стоеше спокойно пред него, макар че вътрешно трепереше до последната фибра.

— После тя продължи да бяга от мен, отново и отново. Казваше, че нещо между нас не е наред. Но всичко беше наред. Това бе нейно вътрешно беспокойство, разбираш ли? Но аз всеки път я намирах и връщах тук, в Шадоуланд. Шадоуланд — светът на моите сънища. Ние отново бяхме заедно, както в нашите филми. Това беше моят Шадоуланд, светът на екрана — потънал свят, който вече не съществува.

Лицето му беше неестествено бледо.

— Тя не искаше повече да остане при мен! Искаше пак да ме напусне, за да те търси.

Сега гласът му трепереше. Очите му отново искряха и сякаш я пронизваха.

Този човек беше баща ѝ? Самата мисъл я караше да се разтърсва от ужас.

— Това в ковчега е само едната Ан — каза той.

— Вие сте я убили!

Той повиши глас.

— Наричай го, както искаш. Нека да съм я убил. Тя беше моя! Моя, разбираш ли? Не можех да допусна да избяга отново. Тя ми бе нужна завинаги... завинаги.

Вик се изтръгна от Каролайн. Прекалено ужасно бе това, което този човек бе причинил на майка ѝ. Жivotът ѝ с него трябва да е бил ад. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— А сега — каза той — ти ще трябва да споделиш съдбата ѝ, защото се върна като нея. Ще трябва да направя с теб това, което

направих с нея. — Гласът му се снижи до шепот: — Кажи, че разбираш това. Кажи го!

Каролайн не можеше да говори. Сякаш някой я беше стиснал за гърлото.

Той се приближи още по-плътно до нея.

— Исках да те имам. Търсих те и те намерих и ти съвсем приличаш на Ан. Ти се върна.

Той я погледна в очите.

— Няма да бъдеш сама, мое съкровище. Аз ще остана при теб. Ан и аз сключихме договор, който не се изпълни. Сега ние с тебе имаме договор.

Каролайн изведнъж се сети за поръчаните ковчези. От самото начало Бакстър Мар беше планирал да убие нея и себе си. Ковчезите бяха предназначени за тях двамата!

— Ще почиваме тук — каза той нежно. — Те се опитват да ми отнемат собствеността. Но аз съм се погрижил да го предотвратя. В завещанието си оставям половината от Шадоуланд на тебе. Но сега ти не ще го получиш никога. Разбиращ ли? Кажи, че разбиращ?

Той беше луд. Каролайн го гледаше ужасена.

— Ти зае нейното място — каза той. — Тя се е върнала — чрез тебе, — за да ме омагьоса!

— Аз съм Каролайн — възрази тя отчаяно. — Разберете това! Не съм онази, която виждате в мене. Сега си тръгвам...

— Да! — изкрешя той. — Напускаш ме! Тя също ме напусна! Всички ме напускат!

— Не исках да кажа това. Аз...

— Ще умрем заедно — каза той. Гласът му отново беше тих.

Музиката се беше сменила. От високоговорителя сега зучеше сватбеният марш на Вагнеровия „Лоенгрин“.

— Моментът настъпи — каза той, заслушан в музиката. Очите му блестяха. — Изобщо няма да боли — продължи той благо. От джоба на наметалото си извади шише. Каролайн знаеше, че е хлороформът. Пристъпи още една крачка към нея.

През рамото му Каролайн видя, че вратата се раздвижи. Беше Аделайн Дарк. За момент тя остана като закована, после се спусна в стаята.

— Край вече, Бакстър! — извика тя.

Той подскочи и се обърна.

— Проклета жена! Остави ни на мира! Напусни това място! Това е моето царство. Само мое!

Аделайн Дарк държеше револвера в дясната си ръка. Каролайн го видя. Все още ръката ѝ висеше надолу, все още револверът бе скрит в полите на роклята ѝ.

— Бакстър — каза тя, — остави това момиче на мира. Тя не е тази, за която я вземаш.

— Тя е моя жена! — извика той и с див жест посочи ковчега с майката на Каролайн. — Тя, само тя!

— Бакстър!

— Престани. Остави ни сами! — Той беше като зло животно. — Върни се при Шеръд, където ти е мястото! — Очите му святкаха. — Аз те приех в къщата си. Ти беше отчаяна, когато мъжът ти умря. А сега ми създаваш трудности. Това ли е благодарността ти?

Бакстър изтри с ръка челото си. Трепереше. Обърна гръб на сестра си и се насочи към Каролайн.

— Ще умрем заедно — каза той.

Изсипа част от шишето върху една кърпа. После се спусна към нея...

Проехтя изстрел. Каролайн видя, че Аделайн държеше револвера в протегнатата си ръка и стреля още веднъж. Сълзи се стичаха по страните ѝ.

Бакстър Мар се закова на място. Хвана се за гърдите. Шишето с хлороформа падна на пода и се разби.

Внезапно той се усмихна. Каролайн никога не бе виждала по-ужасна усмивка. Той се запрепъва напред и се хвърли върху ковчега, в който лежеше майка ѝ. Простена още веднъж, после замъкна. Тялото му бавно се свлече настрани. Бакстър Мар беше мъртъв.

Каролайн чу да се захлопва врата.

Недалеч от нея стоеше Аделайн. Гледаше към брат си, все още с револвера в ръка.

Каролайн изтича покрай нея към вратата. Беше полуобезумяла от страх и ужас.

— Каролайн! — Оливър тичаше насреща ѝ по коридора. — Върнах се — каза той. — Какво се е случило?

— Вървете при Аделайн — отвърна Каролайн. — Тя има нужда от вас.

И хукна отново като подгонена.

— Каролайн, чакайте! — провикна се той след нея.

Но тя не чуваше. Изтича по стълбите нагоре, бълсна вратата и се спусна във вестибиюла.

Нюел Шеридън идваше насреща ѝ. Спра и се вгледа в нея.

— Какво се е случило? Наистина ли чух изстрел?

Каролайн се хвърли в ръцете му.

— Хайде, хайде — рече той. — Какво е станало?

— Отведи ме оттук, Нюел! Моля те, отведи ме! — думите засядаха в гърлото ѝ. — Ще ти разкажа всичко, но по-напред ме отведи.

Той я прегърна през раменете и я поведе към вратата. От високоговорителя все още се носеше сватбеният марш.

— Може ли да идем в Сънсет-хаус — попита Каролайн тихо.

— Да.

Преминаха по алеята за колите и се отправиха през градината към залива. Вътрешно Каролайн продължаваше да трепери, но в същото време се чувстваше под закрила. Нюел бе до нея.

— Тревожех се — каза той. — Думите и държането на Бакстър не ми харесаха. Обадих се на доктор Майлтънд, за да се уверя, че наистина е в Шадоуланд. Но той самият беше на телефона и каза, че Бакстър отдавна не му се е обаждал. Тогава реших, че е по-добре да дойда.

— Всичко свърши — отвърна Каролайн тихо. — Бакстър Мар е мъртъв.

Нюел спря. На лицето му се изписа потресение. Каролайн видя това на бледата лунна светлина.

Известно време вървяха мълчаливо. После Каролайн изведнъж забави крачки. Обърна се и се взря назад към Шадоуланд, който се открояваше мрачно на фона на небето.

Нюел я погледна, усмихна се и я притегли към себе си.

Шадоуланд оставаше зад гърба ѝ. В Сънсет-хаус може би щеше да почне нов живот за нея — за нея и за него.

---

[1] Името означава „страна на сенките“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.